

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 2 april 2020*

Innehållsförteckning

Tillämpliga bestämmelser	4
Internationell rätt	4
Unionsrätt	5
Direktiv 2011/95/EU	5
Beslut 2015/1523 och 2015/1601	6
Bakgrunden till tvisterna samt de administrativa förfarandena	11
Förfarandet vid domstolen	14
Prövning av talan	14
Upptagande till sakprövning	14
Invändningar om rättegångshinder i mål C-715/17, C-718/17 och C-719/17: Ändamålet med talan i målen har förfallit och talan strider mot syftet med förfarandet enligt artikel 258 FEUF	14
– Parternas argument	14
– Domstolens bedömning	15
Invändningar om rättegångshinder i mål C-715/17 och C-718/17: Åsidosättande av likabehandlingsprincipen	17
– Parternas argument	17
– Domstolens bedömning	17
Invändningen om rättegångshinder i mål C-718/17: Åsidosättande av rätten till försvar under det administrativa förfarandet	19
– Parternas argument	19

* Rättegångsspråk: tjeckiska, ungerska och polska.

– Domstolens bedömning	20
Invändningen om rättegångshinder i mål C-719/17: Ansökan är vag eller osammanhängande	22
– Parternas argument	22
– Domstolens bedömning	23
Prövning i sak	24
Huruvida fördragsbrott föreligger	24
Republiken Polens och Ungerns grunder avseende artikel 72 FEUF, jämförd med artikel 4.2 FEU.....	26
Parternas argument.....	26
Domstolens bedömning.....	26
Republiken Tjeckiens grund avseende att den omplaceringsmekanism som föreskrivs i besluten 2015/1523 och 2015/1601 lider av systemfel och fungerar ineffektivt	32
Parternas argument.....	32
Domstolens bedömning.....	32
Rättegångskostnader	34

”Fördragsbrott – Beslut (EU) 2015/1523 och (EU) 2015/1601 – Artikel 5.2 och 5.4–5.11 i respektive beslut – Provisoriska åtgärder på området internationellt skydd till förmån för Republiken Italien och Republiken Grekland – Nödsituation med plötslig tillströmning av medborgare från tredjeländer till vissa medlemsstater – Omplacering av sådana medborgare till andra medlemsstater – Omplaceringsförfarande – Skyldighet för medlemsstater att med jämna mellanrum, och minst var tredje månad, ange hur många sökande som snabbt kan omplaceras på deras territorium – Efterföljande skyldigheter att genomföra effektiv omplacering – Medlemsstaternas intressen av nationell säkerhet och allmän ordning – En medlemsstats möjlighet att åberopa artikel 72 FEUF som grund för att underlåta att tillämpa tvingande unionsakter”

I de förenade målen C-715/17, C-718/17 och C-719/17,

angående talan om fördragsbrott enligt artikel 258 FEUF, som väckts den 21 respektive den 22 december 2017,

Europeiska kommissionen, företrädd av Z. Malúšková, A. Stobiecka-Kuik, G. Wils och A. Tokár, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

mot

Republiken Polen, företrädd av E. Borawska-Kędzierska och B. Majczyna, båda i egenskap av ombud,
svarande,

med stöd av:

Republiken Tjeckien, företrädd av M. Smolek, J. Vlácil, J. Pavliš och A. Brabcová, samtliga i egenskap av ombud,

Ungern, företrädd av M.Z. Fehér, i egenskap av ombud,

intervenienter (mål C-715/17),

Europeiska kommissionen, företrädd av Z. Malůšková, A. Stobiecka-Kuik, G. Wils och A. Tokár, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

mot

Ungern, företrädd av M.Z. Fehér och G. Koós, båda i egenskap av ombud,

svarande,

med stöd av:

Republiken Tjeckien, företrädd av M. Smolek, J. Vlácil, J. Pavliš och A. Brabcová, samtliga i egenskap av ombud,

Republiken Polen, företrädd av E. Borawska-Kędzierska och B. Majczyna, båda i egenskap av ombud,

intervenienter (mål C-718/17),

och

Europeiska kommissionen, företrädd av Z. Malůšková, A. Stobiecka-Kuik, G. Wils och A. Tokár, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

mot

Republiken Tjeckien, företrädd av M. Smolek, J. Vlácil, J. Pavliš och A. Brabcová, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

med stöd av:

Ungern, företrädd av M.Z. Fehér, i egenskap av ombud,

Republiken Polen, företrädd av E. Borawska-Kędzierska och B. Majczyna, båda i egenskap av ombud,

intervenienter (mål C-719/17),

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Prechal (referent), domstolens ordförande K. Lenaerts, tillika tillförordnad domare på tredje avdelningen, samt domarna L.S. Rossi, J. Malenovský och F. Biltgen,

generaladvokat: E. Sharpston,

justitiesekreterare: enhetschefen M. Aleksejev,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 15 maj 2019,

och efter att den 31 oktober 2019 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Europeiska kommissionen har i mål C-715/17 yrkat att domstolen ska fastställa att Republiken Polen sedan den 16 mars 2016 har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 5.2 i rådets beslut (EU) 2015/1523 av den 14 september 2015 om fastställande av provisoriska åtgärder på området internationellt skydd till förmån för Italien och Grekland (EUT L 239, 2015, s. 146) och enligt artikel 5.2 i rådets beslut (EU) 2015/1601 av den 22 september 2015 om fastställande av provisoriska åtgärder på området internationellt skydd till förmån för Italien och Grekland (EUT L 248, 2015, s. 80), samt, som en följd härav, sina efterföljande skyldigheter avseende omplacering enligt artikel 5.4–5.11 i respektive beslut, genom att inte regelbundet, och minst var tredje månad, ange det rimliga antal sökande av internationellt skydd som snabbt kan omplaceras på landets territorium.
- 2 Kommissionen har i mål C-718/17 yrkat att domstolen ska fastställa att Ungern har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 5.2 i beslut 2015/1601, samt, som en följd härav, sina efterföljande skyldigheter avseende omplacering enligt artikel 5.4–5.11 i nämnda beslut, genom att inte regelbundet, och minst var tredje månad, ange det rimliga antal sökande av internationellt skydd som snabbt kan omplaceras på landets territorium.
- 3 Kommissionen har i mål C-719/17 yrkat att domstolen ska fastställa att Republiken Tjeckien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 5.2 i beslut 2015/1523 och enligt artikel 5.2 i beslut 2015/1601, samt, som en följd härav, sina efterföljande skyldigheter avseende omplacering enligt artikel 5.4–5.11 i respektive beslut, genom att inte regelbundet, och minst var tredje månad, ange det rimliga antal sökande av internationellt skydd som snabbt kan omplaceras på landets territorium.

Tillämpliga bestämmelser

Internationell rätt

- 4 Konventionen om flyktingars rättsliga ställning undertecknades den 28 juli 1951 i Genève (*United Nations Treaty Series*, vol. 189, s. 150, no. 2545 (1954)) och trädde i kraft den 22 april 1954. Den har kompletterats av protokollet angående flyktingars rättsliga ställning, undertecknat i New York den 31 januari 1967, som trädde i kraft den 4 oktober 1967 (nedan kallad Genèvekonventionen).

- 5 I artikel 1.A i Genèvekonventionen definieras vad som där avses med begreppet ”flykting”, och i artikel 1.F anges därefter följande:

”Stadgandena i denna konvention äga icke tillämpning på den beträffande vilken föreligga allvarliga skäl antaga, att han

- a) har förövat ett brott mot freden, krigsförbrytelse eller brott mot mänskligheten, såsom dessa definieras i de internationella instrument som har upprättats för att beivra sådana brott;
- b) har begått ett grovt icke-politiskt brott utanför tillflyktslandet, innan han erhöll tillträde till detsamma såsom flykting; eller
- c) har gjort sig skyldig till handlingar som står i strid med Förenta nationernas syften och principer.”

Unionsrätt

Direktiv 2011/95/EU

- 6 Kapitel III i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet (EUT L 337, 2011, s. 9) har rubriken ”Förutsättningar för att betraktas som flykting”. Direktivets artikel 12 har rubriken ”Undantag” och i artikel 12.2 och 12.3 föreskrivs följande:

”2. En tredjelandsmedborgare eller en statslös person kan inte anses som flykting om det finns synnerliga skäl för att anta att

- a) han eller hon har förövat ett brott mot freden, krigsförbrytelse eller brott mot mänskligheten, såsom dessa definieras i de internationella instrument som har upprättats för att beivra sådana brott,
- b) han eller hon har förövat ett grovt icke-politiskt brott utanför tillflyktslandet innan vederbörande fick tillträde till det landet som flykting, vilket innebär den tidpunkt då uppehållstillstånd utfärdades på grundval av beviljad flyktingstatus; särskilt grymma handlingar, även om de begåtts i förment politiskt syfte, får betecknas som allvarliga icke-politiska brott,
- c) han eller hon har gjort sig skyldig till gärningar som strider mot Förenta nationernas syften och grunder enligt inledningen och artiklarna 1 och 2 i Förenta nationernas stadga [som undertecknades i San Francisco den 26 juni 1945].

3. Punkt 2 gäller personer som anstiftar eller på annat sätt deltar i förövandet av de brott eller gärningar som nämns däri.”

- 7 Kapitel V i direktiv 2011/95 har rubriken ”Förutsättningar för subsidiärt skydd”. Direktivets artikel 17 återfinns i nämnda kapitel V och artikeln har rubriken ”Undantag”. Artikel 17 har följande lydelse:

”1. En tredjelandsmedborgare eller en statslös person uppfyller inte kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande om det finns synnerliga skäl för att anse att

- a) han eller hon har förövat ett brott mot freden, krigsförbrytelse eller brott mot mänskligheten, såsom dessa definieras i de internationella instrument som har upprättats för att beivra sådana brott,
- b) han eller hon har förövat ett allvarligt brott,
- c) han eller hon har gjort sig skyldig till gärningar som strider mot Förenta nationernas syften och grundsatser enligt inledningen och artiklarna 1 och 2 i Förenta nationernas stadga,
- d) han eller hon utgör en fara för samhället eller säkerheten i den medlemsstat där han eller hon befinner sig.

2. Punkt 1 gäller personer som anstiftar eller på annat sätt deltar i förövandet av de brott eller gärningar som nämns däri.

3. Medlemsstaterna får besluta att en tredjelandsmedborgare eller en statslös person inte uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande om vederbörande innan han eller hon fick tillträde till den berörda medlemsstaten har begått ett eller flera brott som inte omfattas av punkt 1, men som skulle ha gett fängelsestraff om de hade begåtts i den berörda medlemsstaten, och han eller hon lämnade sitt ursprungsland endast för att undvika påföljder för dessa brott.”

Beslut 2015/1523 och 2015/1601

8 I skälen 1, 2, 7, 11, 12, 23, 25, 26, 31 och 32 i beslut 2015/1601 anges följande:

”(1) Enligt artikel 78.3 [FEUF] får rådet, om en eller flera medlemsstater försätts i en nödsituation med plötslig tillströmning av medborgare från tredjeländer, på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet, besluta om provisoriska åtgärder till förmån för den eller de medlemsstater som berörs.

(2) Enligt artikel 80 [FEUF] ska unionens politik på området gränskontroller, asyl och invandring och dess genomförande styras av principen om solidaritet och rättvis ansvarsfördelning mellan medlemsstaterna och de unionsakter som antas på detta område ska innehålla lämpliga åtgärder för tillämpningen av denna princip.

...

(7) Europeiska rådet beslutade vid sitt möte den 25–26 juni 2015 bland annat att tre centrala dimensioner bör behandlas parallellt: omplacering/vidarebosättning, återvändande/återtagande/återanpassning samt samarbete med ursprungs- och transitländer. Mot bakgrund av den rådande nödsituationen och åtagandet att stärka solidaritet och ansvar enades Europeiska rådet framför allt om tillfällig och extraordinär omplacering av 40 000 personer med ett tydligt behov av internationellt skydd under en period på två år, från Italien och från Grekland till andra medlemsstater, i vilken samtliga medlemsstater skulle delta.

...

(11) Den 20 juli 2015 antog företrädarna för medlemsstaternas regeringar, församlade i [Europeiska] rådet, genom konsensus, en resolution om omplacering från Grekland och Italien av 40 000 personer med ett tydligt behov av internationellt skydd, som avspeglar de särskilda situationerna i medlemsstaterna. Över en period på två år kommer 24 000 personer att omplaceras från Italien och 16 000 personer att omplaceras från Grekland. Den 14 september 2015 antog [Europeiska

unionens] råd beslut ... 2015/1523 ... där en tillfällig och extraordinär mekanism för omplacering från Italien och Grekland till andra medlemsstater av personer i tydligt behov av internationellt skydd fastställdes.

- (12) Under de senaste månaderna har migrationstrycket vid de södra yttre land- och sjögränserna åter ökat kraftigt och migrationsströmmarna har fortsatt att skifta från rutten över centrala Medelhavet till rutterna genom östra Medelhavsområdet mot västra Balkan som en följd av det ökande antalet migranter som reser in till och ut från Grekland. Med hänsyn till det rådande läget finns det skäl att införa ytterligare tillfälliga åtgärder för att lindra asyltrycket på Italien och Grekland.

...

- (23) De åtgärder för omplacering från Italien och från Grekland som föreskrivs i detta beslut innebär ett tillfälligt undantag från den regel som anges i artikel 13.1 i [Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat (EUT L 180, 2013, s. 31)] i enlighet med vilken Italien och Grekland annars skulle ha varit ansvariga för att pröva en ansökan om internationellt skydd på grundval av de kriterier som anges i kapitel III i den förordningen samt ett tillfälligt undantag från de förfaranden och tidsfrister som anges i artiklarna 21, 22 och 29 i den förordningen. Övriga bestämmelser i förordning ... nr 604/2013 ... förblir tillämpliga ...

...

- (25) Ett val måste träffas i fråga om vilka kriterier som ska tillämpas när man avgör vilka och hur många sökande som ska omplaceras från Italien och från Grekland, utan att det påverkar beslut på nationell nivå om asylansökningar. Ett tydligt och fungerande system planeras utifrån en tröskel bestående av den genomsnittliga andelen beslut på unionsnivå om beviljande av internationellt skydd i förfaranden i första instans, enligt Eurostats definition, i förhållande till det totala antalet beslut i unionen om ansökningar om internationellt skydd i första instans, på grundval av den senast tillgängliga statistiken. Å ena sidan måste denna tröskel, så långt möjligt, säkerställa att alla sökande med ett tydligt behov av internationellt skydd snabbt och till fullo kommer i åtnjutande av sin rätt till skydd i omplaceringsmedlemsstaten. Å andra sidan måste den, så långt möjligt, hindra sökande som sannolikt kommer att få avslag på sin ansökan från att omplaceras till en annan medlemsstat, och därigenom hindra att deras vistelse i unionen förlängs i onödan. En tröskel på 75 %, grundad på de senaste tillgängliga uppdaterade kvartalsuppgifterna från Eurostat om beslut i första instans, bör användas i detta beslut.

- (26) De provisoriska åtgärderna är avsedda att lindra det betydande asyltrycket på Italien och på Grekland, särskilt genom omplacering av ett betydande antal sökande i klart behov av internationellt skydd som tagit sig till Italiens eller Greklands territorium efter den dag då detta beslut börjar tillämpas. Grundat på det totala antalet tredjelandsmedborgare som på irreguljär väg tagit sig till Italien och Grekland under 2015 och de personer bland dessa som är i klart behov av internationellt skydd, bör totalt 120 000 sökande med ett tydligt behov av internationellt skydd omplaceras från Italien och Grekland. ...

...

- (31) Det är nödvändigt att säkerställa att ett snabbt omplaceringsförfarande införs och att de provisoriska åtgärderna åtföljs av ett nära administrativt samarbete mellan medlemsstaterna och operativt stöd från [Europeiska stödkontoret för asylfrågor (Easo)].

- (32) Nationell säkerhet och allmän ordning ska beaktas under hela omplaceringsförfarandet, tills överföringen av sökanden är genomförd. Med full respekt för sökandens grundläggande rättigheter, inbegripet de relevanta reglerna för uppgiftsskydd, bör en medlemsstat som på rimliga grunder betraktar en sökande som en fara för sin nationella säkerhet eller allmänna ordning informera de övriga medlemsstaterna om detta.”
- 9 Ordalydelsen i skälen 1, 2, 7, 23, 25, 26, 31 och 32 i beslut 2015/1601 är i princip densamma som ordalydelsen i skälen 1, 2, 6, 18, 20, 21, 25 och 26 i beslut 2015/1523.
- 10 Artikel 1 i beslut 2015/1601 har rubriken ”Syfte”. I artikel 1.1 i beslut 2015/1601 föreskrevs med i princip liknande lydelse som i artikel 1 i beslut 2015/1523 följande:
- ”Genom detta beslut införs provisoriska åtgärder på området internationellt skydd till förmån för Italien och Grekland, för att stödja dem så att de bättre kan hantera en nödsituation med en plötslig tillströmning av medborgare från tredjeländer till dessa medlemsstater.”
- 11 I artikel 2 i vart och ett av dessa båda beslut, med rubriken ”Definitioner”, angavs följande:
- ”I detta beslut gäller följande definitioner:
- ...
- e) *omplacering*: överföring av en sökande från den medlemsstats territorium som enligt de kriterier som fastställs i kapitel III i förordning ... nr 604/2013 är ansvarig för prövningen av vederbörandes ansökan om internationellt skydd till omplaceringsmedlemsstatens territorium.
- f) *omplaceringsmedlemsstat*: den medlemsstat som blir ansvarig för att pröva en sökandes ansökan om internationellt skydd enligt förordning ... nr 604/2013 sedan vederbörande blivit föremål för omplacering på den medlemsstatens territorium.”
- 12 Artikel 3 i beslut 2015/1601 har rubriken ”Tillämpningsområde”. I den artikeln, vars lydelse är identisk med artikel 3 i beslut 2015/1523, föreskrevs följande:
- ”1. Omplacering enligt detta beslut ska ske uteslutande med avseende på sökande som lämnat in sin ansökan om internationellt skydd i Italien eller i Grekland och för vilka dessa stater annars hade varit ansvariga enligt de kriterier för fastställande av ansvarig medlemsstat som fastställs i kapitel III i förordning ... nr 604/2013.
2. Omplacering enligt detta beslut ska tillämpas endast med avseende på sökande av en nationalitet för vilken andelen beslut om beviljande av internationellt skydd i förhållande till de beslut som fattats i första instans angående ansökningar om internationellt skydd enligt kapitel III i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU [av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd (EUT L 180, 2013, s. 60)] enligt de senast tillgängliga uppdaterade kvartalsvisa unionsomfattande uppgifterna från Eurostat är 75 % eller högre. ...”
- 13 I artikel 4 i beslut 2015/1523 föreskrevs omplacering från Italien och Grekland till övriga medlemsstater som omfattades av beslutet (Ungern var inte en av dessa medlemsstater) av 40 000 personer med ett tydligt behov av internationellt skydd; 24 000 sökande skulle omplaceras från Italien och 16 000 sökande från Grekland.

14 I artikel 4 i beslut 2015/1601 föreskrevs följande:

”1. 120 000 sökande ska omplaceras till de andra medlemsstaterna enligt följande:

- a) 15 600 sökande ska omplaceras från Italien till övriga medlemsstaters territorium i enlighet med tabellen i bilaga I.
- b) 50 400 sökande ska omplaceras från Grekland till övriga medlemsstaters territorium i enlighet med tabellen i bilaga II.
- c) 54 000 sökande ska omplaceras till medlemsstaters territorium i proportion till de siffror som fastställs i bilagorna I och II, antingen i enlighet med punkt 2 i den här artikeln eller genom en ändring av detta beslut, enligt artikel 1.2 och punkt 3 i den här artikeln.

2. Från och med den 26 september 2016, ska 54 000 sökande, vilka avses i punkt 1 c, omplaceras från Italien och Grekland, i proportion enligt punkt 1 a och b till övriga medlemsstaters territorium proportionellt enligt de siffror som fastställs i bilagorna I och II. Kommissionen ska lägga fram ett förslag till rådet om de siffror som ska tilldelas i överensstämmelse med detta per medlemsstat.

...”

15 Artikel 1 i rådets beslut (EU) 2016/1754 av den 29 september 2016 (EUT L 268, 2016, s. 82) kompletterade artikel 4 i beslut 2015/1601 med följande punkt:

”3a När det gäller sådan omplacering av sökande som avses i punkt 1 c får medlemsstaterna välja att fullgöra sina skyldigheter genom att tillåta syriska medborgare att resa in på landets territorium från Turkiet enligt nationella eller multilaterala system för laglig inresa för personer som är i tydligt behov av internationellt skydd, utöver det vidarebosättningsystem som avses i slutsatserna från företrädarna för medlemsstaternas regeringar, församlade i [Europeiska] rådet, av den 20 juli 2015. Det antal personer som av en medlemsstat tillåts inresa på detta sätt ska medföra att den medlemsstatens skyldighet minskas i motsvarande omfattning.

...”

16 Bilagorna I och II till beslut 2015/1601 innehåller tabeller med uppgift om vilka medlemsstater (förutom Republiken Grekland och Republiken Italien) som beslutet ska tillämpas gentemot, däribland Republiken Polen, Ungern och Republiken Tjeckien, jämte tvingande kvoter med sådana sökande om internationellt skydd från Italien respektive från Grekland som ska omplaceras i respektive medlemsstat.

17 I artikel 5 i beslut 2015/1601, med rubriken ”Omplaceringsförfarande”, föreskrevs följande:

”...

2. Medlemsstaterna ska med jämna mellanrum och minst var tredje månad ange hur många sökande som snabbt kan omplaceras på deras territorium och tillhandahålla alla andra relevanta uppgifter.

3. På grundval av dessa uppgifter ska Italien och Grekland med hjälp av Easo och i tillämpliga fall av de sambandsmän från medlemsstaterna som avses i punkt 8 identifiera de enskilda sökande som kan omplaceras i andra medlemsstater samt så snart som möjligt översända all relevant information till kontaktpunkterna i dessa medlemsstater. Företråde ska ges utsatta sökande i den mening som avses i artiklarna 21 och 22 i [Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/33/EU av den 26 juni 2013 om normer för mottagande av personer som ansöker om internationellt skydd (EUT L 180, 2013, s. 96)].

4. När omplaceringsmedlemsstaten har gett sitt godkännande ska Italien och Grekland med det snaraste i samråd med Easo fatta beslut om omplacering av varje identifierad sökande till en specifik omplaceringsmedlemsstat och meddela den sökande detta i enlighet med artikel 6.4. Omplaceringsmedlemsstaten får besluta att inte godkänna omplacering av en sökande endast om det finns sådana rimliga skäl för detta som avses i punkt 7 i denna artikel.

5. Sökande som avkrävs fingeravtryck i enlighet med de skyldigheter som fastställs i artikel 9 i [Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 603/2013 av den 26 juni 2013 om inrättande av Eurodac för jämförelse av fingeravtryck för en effektiv tillämpning av förordning (EU) nr 604/2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat och för när medlemsstaternas brottsbekämpande myndigheter begär jämförelser med Eurodacuppgifter för brottsbekämpande ändamål, samt om ändring av förordning (EU) nr 1077/2011 om inrättande av en Europeisk byrå för den operativa förvaltningen av stora it-system inom området frihet, säkerhet och rättvisa (EUT L 180, 2013, s. 1)] får omplaceras endast om fingeravtryck tagits och översänts till Eurodacs centrala system i enlighet med den förordningen.

6. Överföringen av den sökande till omplaceringsmedlemsstatens territorium ska ske så snart som möjligt efter dagen då det beslut om överföring som avses i artikel 6.4 i detta beslut meddelas den berörda personen. Italien och Grekland ska sända omplaceringsmedlemsstaten datum och tidpunkt för överföringen samt alla andra relevanta uppgifter.

7. Medlemsstaterna bibehåller sin rätt att vägra omplacering av en sökande endast om det finns rimliga skäl att betrakta honom eller henne som ett hot mot deras nationella säkerhet eller allmänna ordning eller om det finns synnerliga skäl för att tillämpa bestämmelserna om undantag i artiklarna 12 och 17 i direktiv 2011/95/EU.

8. För genomförandet av samtliga aspekter av det omplaceringsförfarande som beskrivs i denna artikel får medlemsstaterna, efter att ha utbytt all relevant information, fatta beslut om att utse sambandsmän för Italien och Grekland.

9. Medlemsstaterna ska i enlighet med unionens regelverk genomföra sina skyldigheter fullt ut. Italien och Grekland ska sörja för identifiering, registrering och insamling av fingeravtryck för omplaceringsförfarandet. För att säkerställa att processen förblir effektiv och hanterbar ska mottagningen och de därmed sammanhängande åtgärderna organiseras så att människor tillfälligt kan tas emot i enlighet med unionens regelverk till dess att ett snabbt beslut har fattats om deras situation. Sökande som undandrar sig omplaceringsförfarandet ska undantas från omplacering.

10. Det omplaceringsförfarande som föreskrivs i denna artikel ska slutföras så snabbt som möjligt och senast två månader efter tidpunkten för underrättelsen från omplaceringsmedlemsstaten enligt punkt 2, om inte omplaceringsmedlemsstatens godkännande enligt punkt 4 sker mindre än två veckor innan tvåmånadersperioden löper ut. I sådana fall får tidsfristen för slutförandet av omplaceringsförfarandet förlängas med högst två veckor. Tidsfristen får dessutom förlängas med ytterligare fyra veckor, om så är lämpligt, om Italien eller Grekland kan anföra objektiva praktiska hinder för överföringen.

Om omplaceringsförfarandet inte slutförs inom dessa tidsfrister och om Italien och Grekland inte kommer överens med omplaceringsmedlemsstaten om en rimlig förlängning av tidsfristen, ska Italien och Grekland förbli ansvariga för att pröva ansökan om internationellt skydd enligt förordning (EU) nr 604/2013.

11. Efter sökandens omplacering ska omplaceringsmedlemsstaten ta sökandens fingeravtryck i enlighet med artikel 9 i förordning (EU) nr 603/2013 och överföra dem till Eurodacs centrala system och uppdatera uppgifterna i enlighet med artikel 10 och, i tillämpliga fall, artikel 18 i den förordningen.”

- 18 Artikel 5 i beslut 2015/1523, med rubriken ”Omplaceringsförfarande”, hade i huvudsak samma ordalydelse som artikel 5 i beslut 2015/1601.
- 19 I artikel 12 i beslut 2015/1523 och i artikel 12 i beslut 2015/1601 föreskrevs bland annat att kommissionen varje halvår ska rapportera till rådet om genomförandet av dessa beslut.
- 20 Kommissionen har därefter åtagit sig att presentera månatliga rapporter om genomförandet av de olika åtgärder för omplacering och vidarebosättning för personer som ansöker om internationellt skydd som vidtagits på unionsnivå, däribland de åtgärder som föreskrevs i beslut 2015/1523 och 2015/1601. Mot denna bakgrund har kommissionen till Europaparlamentet, Europarådet och rådet presenterat femton rapporter om åtgärder för omplacering och vidarebosättning.
- 21 Den 15 november 2017 och den 14 mars 2018 presenterade kommissionen även lägesrapporter med bland annat uppdaterade uppgifter om genomförd omplacering enligt beslut 2015/1523 och beslut 2015/1601.
- 22 Det framgår av artikel 13.1 och 13.2 i beslut 2015/1523 att beslutet trädde i kraft den 16 september 2015 och ska tillämpas till och med den 17 september 2017. I artikel 13.3 i detta beslut föreskrevs att det ska tillämpas på personer som reser in på italienskt eller grekiskt territorium mellan den 16 september 2015 och den 17 september 2017 samt på personer som ansöker om internationellt skydd och som har anlänt till något av dessa territorier från och med den 15 augusti 2015.
- 23 Enligt artikel 13.1 och 13.2 i beslut 2015/1601 trädde beslutet i kraft den 25 september 2015 och skulle tillämpas till och med den 26 september 2017. I artikel 13.3 i detta beslut föreskrevs att det ska tillämpas på personer som reser in på italienskt och grekiskt territorium mellan den 25 september 2015 och den 26 september 2017 samt på personer som ansöker om internationellt skydd och som har anlänt till något av dessa territorier från och med den 24 mars 2015.

Bakgrunden till tvisterna samt de administrativa förfarandena

- 24 Den 16 december 2015 angav Republiken Polen – med tillämpning av artikel 5.2 i beslut 2015/1523 och artikel 5.2 i beslut 2015/1601 – att 100 personer som ansökt om internationellt skydd snabbt kunde omplaceras på landets territorium, varav 65 från Grekland och 35 från Italien. Därefter utsåg Republiken Grekland och Republiken Italien 73 respektive 36 sökande och begärde att dessa skulle omplaceras till Republiken Polen. Republiken Polen vidtog inga åtgärder med anledning av denna begäran och inga sökande av internationellt skydd har omplacerats till Polen enligt beslut 2015/1523 och beslut 2015/1601. Republiken Polen har därefter inte gjort några ytterligare åtaganden om att ta emot sökande för omplacering.
- 25 Det är utrett att Ungern inte deltagit i den i beslut 2015/1523 föreskrivna frivilliga omplaceringsåtgärden, och Ungern har inte vid något tillfälle angett hur många sökande av internationellt skydd som snabbt skulle kunna omplaceras i landet med tillämpning av artikel 5.2 i beslut 2015/1601. Således har ingen sökande av internationellt skydd omplacerats i Ungern med stöd av nämnda beslut.
- 26 Den 5 februari och den 13 maj 2016 angav Republiken Tjeckien – med tillämpning av artikel 5.2 i beslut 2015/1523 och artikel 5.2 i beslut 2015/1601 – att 30 respektive 20 personer som ansökt om internationellt skydd snabbt kunde omplaceras på landets territorium, varav 20 och sedan 10 från Grekland och 10 och sedan 10 från Italien. Republiken Grekland och Republiken Italien utsåg 30 respektive 10 sökande och begärde att dessa skulle omplaceras till Republiken Tjeckien. Republiken Tjeckien gick med på att 15 personer skulle omplaceras från Grekland, varav 12 personer faktiskt omplacerades. Republiken Tjeckien godkände inte någon av de personer som hade utsetts av Republiken Italien och någon omplacering från Italien till Republiken Tjeckien har inte ägt rum.

Således har sammanlagt 12 personer som ansökt om internationellt skydd – samtliga från Grekland – omplacerats till Republiken Tjeckien enligt beslut 2015/1523 och 2015/1601. Republiken Tjeckien har efter den 13 maj 2016 inte gjort några ytterligare åtaganden om att ta emot sökande för omplacering.

- 27 I skrivelser av den 10 februari 2016 till Republiken Polen, Ungern och Republiken Tjeckien uppmanade kommissionen dessa tre medlemsstater bland annat att åtminstone var tredje månad ange hur många sökande av internationellt skydd som skulle kunna omplaceras i respektive land, samt att omplacera dessa personer med jämna mellanrum för att på så sätt uppfylla sina lagfästa skyldigheter.
- 28 I skrivelser av den 5 augusti 2016 påminde kommissionen samtliga medlemsstater om deras omplaceringsskyldigheter enligt beslut 2015/1523 och 2015/1601.
- 29 Den 28 februari 2017 skrev kommissionen och ordförandeskapet i Europeiska unionens råd en gemensam skrivelse till inrikesministrarna. I denna skrivelse angavs att de medlemsstater som ännu inte omplacerat någon eller inte har omplacerat personer i proportion till sin tilldelning uppmanades att utöka sina ansträngningar omedelbart.
- 30 Den 1 mars 2017 uppgav Republiken Tjeckien att landets ursprungliga erbjudande den 5 februari 2016 att omplacera 30 personer var tillräckligt.
- 31 Den 5 juni 2017 antog Republiken Tjeckien resolution nr 439, varigenom landet beslutade att tills vidare inte fullgöra de skyldigheter som den medlemsstaten åtagit sig mötet i Europeiska rådet den 25 och den 26 juni 2015 och som sedan formaliserats vid mötet den 20 juli 2015 mellan företrädarna för medlemsstaternas regeringar och som genomförts genom beslut 2015/1523. Vidare beslutade Republiken Tjeckien att tills vidare inte fullgöra de skyldigheter som följer av beslut 2015/1601 ”med anledning av att säkerhetsläget i unionen försämrats väsentligt och att omplaceringssystemet uppenbarligen fungerar illa”.
- 32 I flera rapporter till Europaparlamentet, Europarådet och rådet angående omplacering och vidarebosättning, insisterade kommissionen på att medlemsstaterna med jämna mellanrum skulle ange hur många sökande av internationellt skydd som kunde omplaceras i respektive land i enlighet med de skyldigheter som åligger varje medlemsstat enligt beslut 2015/1523 och/eller beslut 2015/1601; kommissionen insisterade vidare på att medlemsstaterna verkligen skulle ombesörja omplacering i proportion till vad de ålagts och i synnerhet i proportion till sin tilldelning enligt bilagorna I och II i beslut 2015/1601. I annat fall skulle kommissionen väcka fördragsbrottstalan mot landet i fråga.
- 33 I meddelande av den 18 maj 2016 till Europaparlamentet, Europarådet och rådet – tredje rapporten om omplacering och vidarebosättning (COM(2016) 360 final), av den 15 juni 2016 till Europaparlamentet, Europarådet och rådet – fjärde rapporten om omplacering och vidarebosättning (COM(2016) 416 final), av den 13 juli 2016 till Europaparlamentet, Europarådet och rådet – femte rapporten om omplacering och vidarebosättning (COM(2016) 480 final), av den 28 september 2016 till Europaparlamentet, Europarådet och rådet – sjätte rapporten om omplacering och vidarebosättning (COM(2016) 636 final), av den 9 november 2016 till Europaparlamentet, Europarådet och rådet – sjunde rapporten om omplacering och vidarebosättning (COM(2016) 720 final) och av den 8 december 2016 till Europaparlamentet, Europarådet och rådet – åttonde rapporten om omplacering och vidarebosättning (COM(2016) 791 final), förbehöll kommissionen sig rätten att vidta rättsliga åtgärder enligt fördragen om de aktuella medlemsstaterna inte vidtog erforderliga åtgärder för att uppfylla sina omplaceringsskyldigheter enligt beslut 2015/1523 och beslut 2015/1601.
- 34 I meddelande av den 8 februari 2017 till Europaparlamentet, Europarådet och rådet – nionde rapporten om omplacering och vidarebosättning (COM(2017) 74 final), av den 2 mars 2017 till Europaparlamentet, Europarådet och rådet – tionde rapporten om omplacering och vidarebosättning (COM(2017) 202 final), av den 12 april 2017 till Europaparlamentet, Europarådet och rådet – elfte rapporten om omplacering och vidarebosättning (COM(2017) 212 final) och av den 16 maj 2017 till

Europaparlamentet, Europarådet och rådet – tolfte rapporten om omplacering och vidarebosättning (COM(2017) 260 final), krävde kommissionen specifikt att Republiken Polen, Ungern och Republiken Tjeckien skulle uppfylla sina omplaceringsskyldigheter enligt beslut 2015/1523 och/eller beslut 2015/1601, genom att omplacera sökande av internationellt skydd och genom att åta sig att omplacera sådana personer. Kommissionen förbehöll sig möjligheten att inleda fördragsbrottsförfaranden gentemot dessa medlemsstater om de inte snarast uppfyllde sina skyldigheter.

- 35 I sin tolfte rapport om omplacering och vidarebosättning krävde kommissionen – av de medlemsstater som ännu inte hade omplacerat någon sökande av internationellt skydd, eller som sedan ett år inte hade angett hur många sådana personer som kunde omplaceras i de aktuella länderna från Grekland eller Italien – att dessa omedelbart och i vart fall senast inom en månad skulle ombesörja sådan omplacering och göra sådana åtaganden.
- 36 Genom formell underrättelse den 15 juni 2017 (till Ungern och Republiken Tjeckien) och den 16 juni 2017 (till Republiken Polen) inledde kommissionen ett fördragsbrottsförfarande enligt artikel 258.1 FEUF gentemot dessa tre medlemsstater. Dessa medlemsstater hade enligt kommissionen underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 5.2 i beslut 2015/1523 och/eller enligt artikel 5.2 i beslut 2015/1601; följaktligen hade dessa medlemsstater även underlåtit att uppfylla sina efterföljande omplaceringsskyldigheter enligt artikel 5.4–5.11 i beslut 2015/1523 och/eller i artikel 5.4–5.11 i beslut 2015/1601.
- 37 Kommissionen lät sig inte övertygas av svaren från Republiken Polen, Ungern och Republiken Tjeckien på dessa formella underrättelser. Kommissionen riktade därför, den 26 juli 2017, ett motiverat yttrande till var och en av dessa medlemsstater. Kommissionen vidhöll därvid att Republiken Polen, alltsedan den 16 mars 2016, Ungern, alltsedan den 25 december 2015, och Republiken Tjeckien alltsedan den 13 augusti 2016, underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 5.2 i beslut 2015/1523 och/eller enligt artikel 5.2 i beslut 2015/1601, samt därmed sina efterföljande skyldigheter enligt artikel 5.4–5.11 i beslut 2015/1523 och/eller artikel 5.4–5.11 i beslut 2015/1601; kommissionen förelade dessa tre medlemsstater att vidta de åtgärder som krävs för att uppfylla dessa skyldigheter inom fyra veckor, det vill säga senast den 23 augusti 2017.
- 38 Republiken Tjeckien, i skrivelse av den 22 augusti 2017, och Republiken Polen och Ungern, i skrivelser av den 23 augusti 2017, besvarade kommissionens motiverade yttranden.
- 39 I meddelande av den 6 september 2017 till Europaparlamentet, Europarådet och rådet – femtonde rapporten om omplacering och vidarebosättning (COM(2017) 465 final) konstaterade kommissionen på nytt att Republiken Polen och Ungern var de enda medlemsstater som inte hade låtit omplacera en enda sökande av internationellt skydd, att Republiken Polen sedan den 16 december 2015 inte hade åtagit sig att omplacera någon och att Republiken Tjeckien sedan den 13 maj 2016 inte hade åtagit sig att omplacera någon och inte låtit omplacera någon sedan augusti 2016. Kommissionen begärde att dessa tre medlemsstater omedelbart skulle åta sig att omplacera personer som ansöker om internationellt skydd och omedelbart ombesörja omplaceringar. Vidare uppgav kommissionen i detta meddelande – med hänvisning till domstolens dom av den 6 september 2017, Slovakien och Ungern/rådet (C-643/15 och C-647/15, EU:C:2017:631) – att domstolen i den domen hade slagit fast att beslut 2015/1601 var giltigt.
- 40 I skrivelser av den 19 september 2017 till Republiken Polen, Ungern och Republiken Tjeckien hänvisade kommissionen åter till den domen och påpekade att domstolen i det avgörandet hade slagit fast att beslut 2015/1601 var giltigt. Kommissionen förelade dessa tre medlemsstater att snarast möjligt vidta de åtgärder som krävs för att åta sig att ombesörja omplaceringar och omedelbart ombesörja sådana omplaceringar.

- 41 Kommissionen fick inget svar på dessa skrivelser och den beslutade därför att väcka talan mot respektive medlemsstat.

Förfarandet vid domstolen

- 42 Domstolens ordförande beslutade den 8 juni 2018 att Republiken Tjeckien och Ungern fick intervensera till stöd för Republiken Polens yrkanden i mål C-715/17.
- 43 Domstolens ordförande beslutade den 12 juni 2018 att Ungern och Republiken Polen fick intervensera till stöd för Republiken Tjeckiens yrkanden i mål C-719/17.
- 44 Domstolens ordförande beslutade den 13 juni 2018 att Republiken Tjeckien och Republiken Polen fick intervensera till stöd för Ungerns yrkanden i mål C-718/17.
- 45 Efter att ha hört parterna och generaladvokaten, beslutade domstolen att i enlighet med artikel 54 i domstolens rättegångsregler förena målen med avseende på domen med hänsyn till sambandet dem emellan.

Prövning av talan

Upptagande till sakprövning

- 46 De tre medlemsstaterna har åberopat flera argument till stöd för att respektive fördragsbrotttalan ska avvisas.

Invändningar om rättegångshinder i mål C-715/17, C-718/17 och C-719/17: Ändamålet med talan i målen har förfallit och talan strider mot syftet med förfarandet enligt artikel 258 FEUF

– Parternas argument

- 47 De tre aktuella medlemsstaterna har i huvudsak åberopat följande argument till stöd för att respektive fördragsbrotttalan ska avvisas. Även om domstolen fastställer att medlemsstaterna har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt beslut 2015/1523 och/eller beslut 2015/1601, är det omöjligt för respektive medlemsstat att åtgärda fördragsbrottet genom att fullgöra de åligganden som anges i artikel 5.2 och 5.4–5.11 i respektive beslut. Besluten är sedan den 17 september 2017 respektive den 26 september 2017 inte längre tillämpliga, varför de åligganden som anges i besluten inte längre gäller sedan nämnda datum.
- 48 Det följer av domstolens praxis att syftet med en talan enligt artikel 258 FEUF är att få ett fördragsbrott fastställt så att fördragsbrottet kan upphöra. En sådan talan kan inte ha som enda syfte att utverka en dom om fastställelse där fördragsbrottet fastställs.
- 49 Enligt de tre aktuella medlemsstaterna har ändamålet med talan i respektive mål således förfallit och målen tillgodoser inte syftet med fördragsbrottsförfarandet enligt artikel 258 FEUF.
- 50 Vad vidare gäller underlåtenheten att uppfylla sådana skyldigheter som följer av icke längre tillämpliga unionsakter och som inte längre kan åtgärdas, kan kommissionen inte påstå sig ha ett tillräckligt intresse av att få dessa fördragsbrott fastställda.
- 51 Kommissionen har bestritt dessa argument.

– *Domstolens bedömning*

- 52 Förfarandet enligt artikel 258 FEUF bygger på ett objektiva konstaterande av att en medlemsstat har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt EUF-fördraget eller en sekundärrättsakt och gör det även möjligt att fastställa om en medlemsstat har åsidosatt unionsrätten i ett visst fall (dom av den 27 mars 2019, kommissionen/Tyskland, C-620/16, EU:C:2019:256, punkt 40 och där angiven rättspraxis).
- 53 Ett av syftena med det administrativa förfarandet är i detta sammanhang att ge den aktuella medlemsstaten möjlighet att fullgöra sina skyldigheter enligt unionsrätten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 september 2015, kommissionen/Slovakien, C-433/13, EU:C:2015:602, punkterna 39 och 40 och där angiven rättspraxis).
- 54 Av ordalydelsen i artikel 258 andra stycket FEUF framgår att om den berörda medlemsstaten inte rättar sig efter det motiverade yttrandet inom den i yttrandet föreskrivna fristen får kommissionen föra ärendet vidare till domstolen. Enligt fast rättspraxis från domstolen ska förekomsten av ett fördragsbrott således bedömas mot bakgrund av den situation som rådde i medlemsstaten vid utgången av den frist som angetts i det motiverade yttrandet (dom av den 27 mars 2019, kommissionen/Tyskland, C-620/16, EU:C:2019:256, punkt 39 och där angiven rättspraxis).
- 55 Det är visserligen – såsom de tre aktuella medlemsstaterna påpekat – riktigt att kommissionen enligt fast rättspraxis, med hänsyn till det allmänna intresset och på eget initiativ, ska övervaka medlemsstaternas tillämpning av unionsrätten samt få eventuella åsidosättanden av de skyldigheter som följer av unionsrätten fastställda i syfte att få dem att upphöra (se, bland annat, dom av den 7 april 2011, kommissionen/Portugal, C-20/09, EU:C:2011:214, punkt 41 och där angiven rättspraxis).
- 56 Denna rättspraxis ska emellertid förstås på så sätt att kommissionen – i ett fördragsbrottsmål – inte får framställa något annat yrkande än att domstolen ska fastställa det påstådda fördragsbrottet så att fördragsbrottet kan upphöra. Kommissionen får således inte i ett fördragsbrottsmål yrka att domstolen ska förelägga en medlemsstat att anta ett specifikt handlings sätt för att följa unionsrätten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 april 2011, kommissionen/Portugal, C-20/09, EU:C:2011:214, punkt 41).
- 57 En fördragsbrottstalan får däremot tas upp till prövning om kommissionen endast yrkar att domstolen ska fastställa det påstådda fördragsbrottet, bland annat i en situation som den här aktuella där den unionsrättsliga sekundärrättsakt som fördragsbrottet påstås avse inte längre är tillämplig när den i det motiverade yttrandet fastställda fristen löper ut.
- 58 Det framgår nämligen av rättspraxis (se punkt 52 ovan) att en sådan fördragsbrottstalan – i det att det däri yrkas att domstolen objektiva ska fastställa att en medlemsstat underlåtit att fullgöra sina skyldigheter enligt en sekundärrättsakt samt i det att det utifrån talan är möjligt att avgöra om en medlemsstat åsidosatt unionsrätten i ett givet fall – till fullo ligger i linje med det syfte som eftersträvas med förfarandet enligt artikel 258 FEUF.
- 59 Domstolen påpekar i detta sammanhang att tillämpningsperioden för beslut 2015/1523 och beslut 2015/1601 gick ut den 17 respektive den 26 september 2017 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 september 2017, Slovakien och Ungern/rådet, C-643/15 och C-647/15, EU:C:2017:631, punkt 94).
- 60 De tre aktuella medlemsstaterna har i detta avseende gjort gällande att de inte längre kan åtgärda det påstådda fördragsbrottet, eftersom tillämpningsperioden för beslut 2015/1523 respektive 2015/1601 gått ut. Även om det antas att detta verkligen är fallet, finner domstolen emellertid att denna omständighet inte kan innebära att talan i respektive mål ska avvisas.

- 61 De tre aktuella medlemsstaterna har nämligen beretts möjlighet att åtgärda det påstådda fördragsbrottet före utgången av det datum som angetts i de motiverade yttrandena, nämligen den 23 augusti 2017, och därmed före utgången av tillämpningsperioden för beslut 2015/1523 och 2015/1601; medlemsstaterna skulle därvid ha kunnat åta sig att omplacera personer med stöd av artikel 5.2 i beslut 2015/1523 och/eller artikel 5.2 i beslut 2015/1601 och ombesörja en faktisk omplacering för att fullgöra de skyldigheter som de har enligt artikel 5.4–5.11 i beslut 2015/1523 och/eller enligt artikel 5.4–5.11 i beslut 2015/1601. Detta är för övrigt något som kommissionen begärt från de tre aktuella medlemsstaterna i en rad skrivelser samt i flera månatliga rapporter om omplacering och vidarebosättning.
- 62 När den i de motiverade yttrandena angivna fristen gick ut var medlemsstaterna fortfarande skyldiga att vidta åtgärder enligt beslut 2015/1523 och 2015/1601. Såsom gjorts gällande av kommissionen, utan att detta bestritts av de tre aktuella medlemsstaterna, hade dessa medlemsstater fortfarande inte fullgjort sina skyldigheter trots att kommissionen gett dem möjlighet att göra detta senare än nämnda datum. Mot denna bakgrund finner domstolen att kommissionen – utan hinder av att tillämpningsperioden för dessa beslut senare löpte ut – får väcka talan med yrkande om att domstolen ska fastställa fördragsbrott.
- 63 Om domstolen godtog de argument som förts fram av de tre aktuella medlemsstaterna så skulle det innebära att varje medlemsstat – som genom sitt agerande motverkar syftet med ett beslut som antagits med stöd av artikel 78.3 FEUF och som såsom ”provisorisk åtgärd” enligt denna bestämmelse endast är tillämpligt under begränsad tid, såsom var fallet beträffande beslut 2015/1523 och 2015/1601 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 september 2017, Slovakien och Ungern/rådet, C-643/15 och C-647/15, EU:C:2017:631, punkterna 90 och 94) – kunde undgå ett fördragsbrottsförfarande redan av den anledningen att fördragsbrottet avser en unionsrättsakt som inte längre är tillämplig efter utgången av den frist som angetts i det motiverade yttrandet, vilket i så fall skulle innebära att medlemsstaterna skulle kunna dra fördel av sitt eget rättsstridiga agerande (se, analogt, dom av den 27 mars 2019, kommissionen/Tyskland, C-620/16, EU:C:2019:256, punkt 48).
- 64 Kommissionen skulle i så fall inte, med stöd av sin befogenhet enligt artikel 258 FEUF, kunna väcka talan mot medlemsstaten vid domstolen för att få ett sådant fördragsbrott fastställt och fullt ut uppfylla sin uppgift som fördragets väktare, en roll som den ges enligt artikel 17 FEU (dom av den 27 mars 2019, kommissionen/Tyskland, C-620/16, EU:C:2019:256, punkt 49).
- 65 Att under sådana omständigheter som de nu aktuella avvisa en talan om fördragsbrott mot en medlemsstat på grund av åsidosättande av beslut som antagits med stöd av artikel 78.3 FEUF – såsom beslut 2015/1523 och 2015/1601 – skulle skada såväl beslutens bindande verkan som, mer allmänt, respekten för de värden som unionen enligt artikel 2 FEU är grundad på, däribland rättsstatsprincipen (se, analogt, dom av den 27 mars 2019, kommissionen/Tyskland, C-620/16, EU:C:2019:256, punkt 50).
- 66 Det är även i materiellt hänseende av fortsatt intresse att fastställa de aktuella fördragsbrotten, bland annat för att utreda grunden för det ansvar som en medlemsstat kan ådra sig på grund av ett fördragsbrott gentemot andra medlemsstater, gentemot unionen eller gentemot enskilda rättssubjekt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 februari 1973, kommissionen/Italien, 39/72, EU:C:1973:13, punkt 11).
- 67 Vad slutligen gäller argumentet att kommissionen – alltsedan tillämpningsperioden för beslut 2015/1523 och 2015/1601 gick ut – inte längre har något berättigat intresse av att få saken prövad, finner domstolen följande. Enligt domstolens fasta praxis är kommissionen inte skyldig att styrka att den har ett berättigat intresse av att få saken prövad och inte heller att ange skälen till varför den väckt en fördragsbrotts-talan (dom av den 3 mars 2016, kommissionen/Malta, C-12/14, EU:C:2016:135, punkt 26 och där angiven rättspraxis).

- 68 Såsom har gjorts gällande av Republiken Polen är det visserligen riktigt att, vad avser fall då talan väckts vid en tidpunkt då fördragsbrottet i princip har upphört på grund av att de bestämmelser som påstås ha åsidosatts har ersatts av nya unionsbestämmelser, domstolen har, såsom ett undantag från den princip som det erinrats om i föregående punkt, slagit fast att det ankommer på den att pröva huruvida en talan om fördragsbrott som avser ett agerande som är avslutat utgör en talan där det alltså finns ett "tillräckligt intresse", utan att därigenom ta ställning till de lämplighets-skäl som ligger bakom kommissionens beslut att väcka talan (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 juli 1970, kommissionen/Frankrike, 26/69, EU:C:1970:67, punkterna 9 och 10).
- 69 Domstolen konstaterar emellertid att den situation som är aktuell i förevarande fördragsbrottsmål inte omfattas av den särskilda situation som avses i den rättspraxis som det hänvisas till i föregående punkt. Denna särskilda situation kännetecknas av att de unionsbestämmelser som påstås ha åsidosatts har ersatts av nya bestämmelser som i princip innebär att fördragsbrottet har upphört.
- 70 Det finns i vart fall inte någon anledning att i förevarande fall ifrågasätta kommissionens intresse av att väcka talan. För det första gick den i de motiverade yttrandena angivna fristen ut vid en tidpunkt då de påstådda fördragsbrotten fortfarande pågick. För det andra anser domstolen – vilket även påpekats av generaladvokaten i punkt 105 i förslaget till avgörande – att de tre målen aktualiserar viktiga unionsrättsliga frågor. Ett av dessa frågor är om, och i så fall under vilka villkor, som en medlemsstat kan åberopa artikel 72 FEUF för att underlåta att tillämpa beslut som antagits med stöd av artikel 78.3 FEUF, som är bindande, och som antagits för att omplacera ett stort antal sökande av internationellt skydd med iakttagande av principen om solidaritet och rättvis ansvarsfördelning mellan medlemsstaterna, vilken enligt artikel 80 FEUF styr unionens asylpolitik (se, analogt, dom av den 9 juli 1970, kommissionen/Frankrike, 26/69, EU:C:1970:67, punkterna 11 och 13).
- 71 Domstolen avslår således de invändningar om rättegångshinder som framställts och som avser dels att ändamålet med talan i de tre målen har förfallit och att nämnda talan strider mot syftet med förfarandet enligt artikel 258 FEUF, dels att kommissionen inte har förmått visa ett tillräckligt intresse av att väcka talan i dessa mål.

Invändningar om rättegångshinder i mål C-715/17 och C-718/17: Åsidosättande av likabehandlingsprincipen

– Parternas argument

- 72 Ungern har i mål C-718/17 gjort gällande att fördragsbrotts-talan ska avvisas. Ungern har därvid gjort gällande att kommissionen – genom att väcka talan endast mot de tre aktuella medlemsstaterna, trots att det stora flertalet medlemsstater inte fullt ut iakttagit sina skyldigheter enligt beslut 2015/1523 och/eller beslut 2015/1601 – har åsidosatt likabehandlingsprincipen och därmed överskridit sitt utrymme för skönsmässig bedömning enligt artikel 258 FEUF.
- 73 Republiken Polen har i mål C-715/17 framställt en i grunden liknande invändning om rättegångshinder.
- 74 Kommissionen har bestritt dessa argument.

– Domstolens bedömning

- 75 Det följer av domstolens fasta praxis att kommissionen har ett utrymme för skönsmässig bedömning för att bedöma om det är lämpligt att väcka talan mot en medlemsstat, för att fastställa vilka bestämmelser den anser att medlemsstaten har åsidosatt och för att välja vid vilken tidpunkt den kommer att väcka fördragsbrotts-talan. De överväganden som ligger till grund för ett sådant val kan

därunder inte påverka frågan huruvida talan kan tas upp till prövning (dom av den 19 september 2017, kommissionen/Irland (Registreringsskatt), C-552/15, EU:C:2017:698, punkt 34 och där angiven rättspraxis).

- 76 Domstolen har redan slagit fast att mot bakgrund av detta utrymme för skönsmässig bedömning är den omständigheten att en talan om fördragsbrott inte har väckts mot en medlemsstat inte relevant för bedömningen av om en talan om fördragsbrott som väckts mot en annan medlemsstat kan tas upp till prövning (dom av den 3 mars 2016, kommissionen/Malta, C-12/14, EU:C:2016:135, punkt 25).
- 77 Vid förhandlingen erinrade kommissionen om att den i den tolfte omplacerings- och vidarebosättningsrapporten tydligt angett att de medlemsstater som ännu inte hade omplacerat någon sökande av internationellt skydd (Republiken Polen och Ungern) och/eller de som sedan ett år inte längre åtagit sig att omplacera någon från Grekland eller Italien (Republiken Polen och Republiken Tjeckien) skulle kunna bli föremål för ett fördragsbrottsförfarande om de inte omedelbart eller senast inom en månad åtagit sig och vidtagit åtgärder för att faktiskt omplacera sökande.
- 78 I meddelande av den 13 juni 2017 till Europaparlamentet, Europarådet och rådet – trettonde rapporten om omplacering och vidarebosättning (COM(2017) 330 final) konstaterade kommissionen att samtliga medlemsstater förutom Republiken Polen, Ungern och Republiken Tjeckien hade – till följd av kommissionens anmodan i den tolfte rapporten om omplacering och vidarebosättning – börjat att med jämna mellanrum göra åtaganden enligt artikel 5.2 i beslut 2015/1523 respektive 2015/1601. Vidare angav kommissionen att den därför hade beslutat att inleda ett fördragsbrottsförfarande mot dessa tre medlemsstater.
- 79 I detta sammanhang var kommissionens talan fullt förenlig med det syfte som eftersträvas med besluten 2015/1523 och 2015/1601, i den del som talan syftar till att säkerställa att samtliga medlemsstater (förutom Republiken Grekland och Republiken Italien) som var bundna av de omplaceringsskyldigheter som följer av nämnda beslut, genomförde dessa skyldigheter.
- 80 Det ska nämligen erinras om att de bördor som är förenade med de provisoriska åtgärder som föreskrivs i besluten 2015/1523 och 2015/1601 ska, eftersom de antagits med stöd av artikel 78.3 FEUF för att hjälpa Republiken Grekland och Republiken Italien att bättre hantera en nödsituation som kännetecknas av en plötslig tillströmning av tredjelandsmedborgare på deras respektive territorium, i princip fördelas mellan alla övriga medlemsstater i enlighet med principen om solidaritet och rättvis ansvarsfördelning mellan medlemsstaterna, eftersom det är den principen som i enlighet med artikel 80 FEUF styr unionens asylpolitik (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 september 2017, Slovakien och Ungern/rådet, C-643/15 och C-647/15, EU:C:2017:631, punkt 291).
- 81 I förevarande fall grundar sig således kommissionens talan på ett neutralt och objektivt kriterium avseende allvaret och varaktigheten av de fördragsbrott som läggs Republiken Polen, Ungern och Republiken Tjeckien till last. Detta kriterium gör det möjligt att, mot bakgrund av det ovan erinrade syftet med besluten 2015/1523 och 2015/1601, särskilja situationen för dessa tre medlemsstater från situationen för övriga medlemsstater, inbegripet sådana medlemsstater som inte fullt ut har iakttagit sina skyldigheter enligt nämnda beslut.
- 82 Av detta följer att kommissionen i förevarande fall inte har överskridit sitt utrymme för skönsmässig bedömning enligt artikel 258 FEUF genom att besluta att väcka talan om fördragsbrott mot Republiken Polen, Ungern och Republiken Tjeckien, och inte mot andra medlemsstater. Invändningarna om rättegångshinder avseende åsidosättande av principen om likabehandling ska således avslås.

Invändningen om rättegångshinder i mål C-718/17: Åsidosättande av rätten till försvar under det administrativa förfarandet

– Parternas argument

- 83 I mål C-718/17 har Ungern för det första kritiserat kommissionen för att inte ha iakttagit dess rätt till försvar under det administrativa förfarandet, eftersom den svarsfrist på fyra veckor som angavs i den formella underrättelsen och i det motiverade yttrandet var orimligt kort, i strid med den normala fristen på två månader och inte motiverad av en legitim nödsituation.
- 84 Ungern har påstått att kommissionen särskilt har åsidosatt medlemsstatens rätt till försvar genom att avslå dess begäran om förlängning av den i det motiverade yttrandet föreskrivna svarsfristen.
- 85 Ungern har gjort gällande att det är kommissionen själv som är orsaken till den nödsituation som institutionen har hänvisat till, eftersom kommissionen först i juni 2017, det vill säga ett datum som ligger relativt nära utgången av tillämpningsperioden för besluten 2015/1523 och 2015/1601, beslutade att inleda fördragsbrottsförfarandena mot de tre aktuella medlemsstaterna. De orimligt korta svarsfristerna och den hast som kännetecknade det administrativa förfarandet har enligt Ungern inte sin orsak i en verkligt brådskande situation, utan i den omständigheten att kommissionen i det motiverade yttrandet till varje pris ville fastställa utgången av den frist som de berörda medlemsstaterna hade för att uppfylla sina skyldigheter till ett datum som inföll före det att nämnda beslut upphörde att gälla i september 2017 i syfte att förhindra att det skulle kunna göras gällande att respektive talan inte kan tas upp till sakprövning. Den nödsituation som kommissionen har hänvisat till motsägs enligt Ungern även av det faktum att institutionen väntade ytterligare fyra månader efter utgången av den frist som fastställdes i det motiverade yttrandet innan den väckte fördragsbrottsstalan mot respektive medlemsstat.
- 86 Ungern har för det andra kritiserat kommissionen för att inte under det administrativa förfarandet ha angett det fördragsbrott som läggs medlemsstaten till last.
- 87 Ungern har i detta avseende gjort gällande att även om kommissionen i sin ansökan lämnat en kort förklaring till varför den anser att ett åsidosättande av artikel 5.2 i beslut 2015/1601 också medför ett åsidosättande av artikel 5.4–5.11 i samma beslut, räcker inte denna förklaring för att avhjälpa den omständigheten att kommissionen under den administrativa fasen av fördragsbrottsförfarandet inte klart definierade det fördragsbrott som är föremål för nämnda förfarande.
- 88 I skälen i den formella underrättelsen och i det motiverade yttrandet lades endast ett åsidosättande av artikel 5.2 i beslut 2015/1601 Ungern till last. I den sammanfattande avslutningen på underrättelsen respektive yttrandet har kommissionen emellertid även påstått att Ungern skulle ha åsidosatt artikel 5.4–5.11 i samma beslut, utan att framföra något ytterligare resonemang.
- 89 Denna oklarhet beträffande föremålet för förfarandet beror enligt Ungern även på att kommissionen under det administrativa förfarandet vid ett flertal tillfällen hänvisade till ett åsidosättande av såväl beslut 2015/1523 som beslut 2015/1601, trots att Ungern, som inte hade gjort något frivilligt åtagande, inte var skyldig att omplacera sökande av internationellt skydd enligt det första av dessa båda beslut.
- 90 Kommissionen har bestritt dessa argument.

– *Domstolens bedömning*

- 91 Det följer av domstolens fasta praxis att syftet med det administrativa förfarandet är att ge den berörda medlemsstaten möjlighet att dels fullgöra sina skyldigheter enligt unionsrätten, dels på ett ändamålsenligt sätt bemöta de anmärkningar som framställts av kommissionen. Det korrekta genomförandet av detta förfarande är en nödvändig garanti enligt EUF-fördraget, inte enbart för att skydda den berörda medlemsstatens rättigheter, utan också för att säkerställa att saken i ett eventuellt domstolsförfarande kommer att vara klart avgränsad (dom av den 19 september 2017, kommissionen/Irland (Registreringskatt), C-552/15, EU:C:2017:698, punkterna 28 och 29 och där angiven rättspraxis).
- 92 Dessa båda syften innebär att det åligger kommissionen att ge medlemsstaterna en skälig tidsfrist för att besvara den formella underrättelsen, rätta sig efter ett motiverat yttrande eller, i förekommande fall, förbereda sitt svaromål. Vid bedömningen av huruvida en angiven frist är skälig ska hänsyn tas till alla omständigheter som kännetecknar situationen i det enskilda fallet. Mycket korta tidsfrister kan således vara motiverade i särskilda situationer, särskilt när situationen kräver att man skyndsamt kommer till rätta med ett fördragsbrott eller när den berörda medlemsstaten har full kännedom om kommissionens ståndpunkt långt innan förfarandet inleds (dom av den 13 december 2001, kommissionen/Frankrike, C-1/00, EU:C:2001:687, punkt 65).
- 93 Det ska även erinras om att det, enligt den fasta praxis till vilken det redan hänvisats i punkt 75 ovan, ankommer på kommissionen att bedöma om det är lämpligt att ingripa mot en medlemsstat, att fastställa vilka bestämmelser som medlemsstaten påstås ha åsidosatt och att välja vid vilken tidpunkt den kommer att väcka fördragsbrottstalan mot medlemsstaten. De överväganden som ligger till grund för ett sådant val kan inte påverka frågan huruvida talan kan tas upp till prövning.
- 94 Beträffande för det första den invändning om rättegångshinder som avser de påstått orimligt korta svarsfristerna i den formella underrättelsen och i det motiverade yttrandet, framgår det entydigt av kommissionens rapporter om omplacering och vidarebosättning att institutionen beslutade att inleda fördragsbrottsförfarandet den 15 och den 16 juni 2017, det vill säga i ett relativt sent skede av den tvååriga tillämpningsperioden för besluten 2015/1523 och 2015/1601, som upphörde den 17 september respektive den 26 september 2017. Detta beslut motiverades av att kommissionen, innan den inledde dessa förfaranden och före utgången av tillämpningsperioden, ville ge de tre berörda medlemsstaterna, vilka antingen ännu inte hade omplacerat någon sökande av internationellt skydd eller inte hade gjort något åtagande att omplacera personer som ansökt om internationellt skydd sedan mer än ett år, en sista möjlighet att uppfylla sina skyldigheter enligt dessa beslut genom att göra formella åtaganden och genom att omplacera sökande av internationellt skydd senast inom en månad.
- 95 Detta val att inleda fördragsbrottsförfarandet i ett relativt sent skede i den tvååriga tillämpningsperioden för besluten 2015/1523 och 2015/1601 framstår för övrigt som motiverat med hänsyn till den omständigheten, som domstolen redan har påpekat, att en omplacering av ett stort antal personer som ansöker om internationellt skydd, såsom den som föreskrivs i beslut 2015/1601, är en komplicerad åtgärd som aldrig tidigare företagits och som därför kräver en viss tid för förberedelse och genomförande, bland annat vad gäller samordningen mellan medlemsstaternas myndigheter innan den får några konkreta resultat (dom av den 6 september 2017, Slovakien och Ungern/rådet, C-643/15 och C-647/15, EU:C:2017:631, punkt 97).
- 96 Om det slutligen, med hänsyn till den relativt nära förestående tidpunkten då tillämpningstiden för besluten 2015/1523 och 2015/1601 löpte ut, i maj 2017 blev brådskande att överväga att genom ett fördragsbrottsförfarande tvinga de tre berörda medlemsstaterna att iaktta sina omplaceringsskyldigheter enligt dessa beslut under den återstående delen av tillämpningsperioden, är skälet till att denna brådskande situation uppstod inte kommissionens passivitet eller senfärdighet, utan dessa medlemsstater bestämda vägran att följa kommissionens upprepade anmodanden till dem att uppfylla sina skyldigheter.

- 97 Det var fullt berättigat för kommissionen att, inom ramen för det utrymme för skönsmässig bedömning som den har beträffande tidpunkten för inledande av fördragsbrottsförfarandet, först uttömma samtliga möjligheter att övertyga de tre medlemsstaterna om att genomföra omplaceringar och att göra formella åtaganden i syfte att dessa medlemsstater vederbörligen bidrar till förvekligandet av den målsättning om effektiv omplacering som eftersträvas med besluten 2015/1523 och 2015/1601, med iakttagande av den princip om solidaritet och rättvis ansvarsfördelning mellan medlemsstaterna som enligt artikel 80 FEUF styr unionens asylpolitik, och samtidigt se till att nämnda medlemsstater inte undgår ett fördragsbrottsförfarande för det fall de skulle besluta sig för att inte följa en slutlig anmodan från kommissionen att uppfylla sina skyldigheter.
- 98 Av detta följer att kommissionen i förevarande fall inte har överskridit sitt utrymme för skönsmässig bedömning.
- 99 Det ska dessutom påpekas att de tre berörda medlemsstaterna, åtminstone från och med den 16 maj 2017, dagen för den tolfte rapporten om omplacering och vidarebosättning, var underrättade om kommissionens avsikt att väcka talan om fördragsbrott mot dem om de fortsatte att vägra att följa besluten 2015/1523 och 2015/1601.
- 100 De hade på samma sätt full kännedom om kommissionens ståndpunkt långt innan det administrativa förfarandet inleddes den 15 och den 16 juni 2017. Kommissionens ståndpunkt i fråga om de påstådda fördragsbrott som lagts de tre berörda medlemsstaterna till last hade nämligen tydliggjorts av kommissionen i olika skrivelser samt i flera rapporter om omplacering och vidarebosättning. Under dessa omständigheter kan de aktuella fyraveckorsfristerna inte anses vara orimligt korta.
- 101 De svarsfrister på fyra veckor som angetts i de formella underrättelserna och i de motiverade yttrandena har inte inneburit att de aktuella medlemsstaterna inte beretts tillfälle att, under det administrativa förfarandet, på ett ändamålsenligt sätt få framföra grunderna för sitt försvar mot kommissionens anmärkningar.
- 102 De tre berörda medlemsstaterna har nämligen i sina svaromål, sina dupliker och sina interventionsinlagor i princip återgett de argument som de redan anfört i sina svar på de formella underrättelserna och de motiverade yttrandena.
- 103 Domstolen avfärdar även Ungerns mer specifika argument att kommissionen inte kunde förelägga medlemsstaten svarsfrister på fyra veckor och att kommissionen inte kunde avslå en begäran om förlängning av dessa frister, eftersom de löpte ut under sommaren 2017. Vid den tiden arbetade en reducerad personalstyrka på det ansvariga ungerska ministeriet som skulle utarbeta ett svar inte enbart i detta mål, utan även i två andra mål som hade gett upphov till komplicerade frågor om tolkningen av unionsrätten och som krävde betydande ansträngningar.
- 104 Ungern kände nämligen till, åtminstone sedan den 16 maj 2017, vilket var den dag då den tolfte rapporten om omplacering och vidarebosättning offentliggjordes, att kommissionen inom kort hade för avsikt att inleda ett fördragsbrottsförfarande mot medlemsstaten om den fortsatte att inte genomföra beslut 2015/1601. Ungern kunde inte heller vara ovetande om att kommissionen, för det fallet att detta förfarande inleddes, skulle vara tvungen att bestämma relativt korta svarsfrister för att säkerställa att det administrativa förfarandet kunde vara avslutat innan tillämpningsperioden för detta beslut löpte ut den 26 september 2017. Denna medlemsstat hade följaktligen i förevarande fall en skyldighet att ha tillräcklig beredskap, inbegripet under sommaren 2017, för att kunna besvara den formella underrättelsen och det motiverade yttrandet.
- 105 Beträffande för det andra påståendet att de anmärkningar som kommissionen framfört mot Ungern under det administrativa förfarandet är vaga och, i synnerhet, den omständigheten att sambandet mellan underlåtenheten att uppfylla skyldigheterna enligt artikel 5.2 i beslut 2015/1601 och underlåtenheten att uppfylla skyldigheterna enligt artikel 5.4 –5.11 i samma beslut har förklarats först

i ansökan och där på ett synnerligen kortfattat sätt konstaterar domstolen följande. Kommissionen har i den avslutande sammanfattningen av båda den formella underrättelsen och det motiverade yttrandet uttryckligen lagt Ungern till last ett åsidosättande av medlemsstatens skyldigheter enligt artikel 5.2 i beslut 2015/1601 och ”som en följd härav” medlemsstatens ”övriga skyldigheter i fråga om omplacering”, vilka följer av artikel 5.4–5.11 i samma beslut.

- 106 Kommissionen har dessutom i den formella underrättelsen och det motiverade yttrandet förklarat detta orsakssamband, i identiska och tillräckligt klara ordalag, genom att ange att de åtaganden som avses i artikel 5.2 i beslut 2015/1601 utgör ett ”första steg” på vilket det utförliga och bindande förfarandet för administrativt samarbete mellan Republiken Grekland och Republiken Italien, å ena sidan, och omplaceringsmedlemsstaterna, å andra sidan, ”vilar” och att artikel 5.4–5.11 i beslutet innehåller en rad tydliga skyldigheter för omplaceringsmedlemsstaterna, vilka åvilar dem i en bestämd ordning. Målsättningen med det ovan nämnda förfarandet för administrativt samarbete är att omplacera personer som ansöker om internationellt skydd från de båda förstnämnda medlemsstaterna till övriga medlemsstater.
- 107 Domstolen påpekar härvidlag att effektiv omplacering av personer som ansöker om internationellt skydd genom att överföra dem till en omplaceringsmedlemsstats territorium endast är möjlig om denna medlemsstat under omplaceringsförfarandets första fas har gjort ett sådant åtagande avseende ett bestämt antal personer som ansöker om internationellt skydd. En underlåtenhet att göra ett sådant åtagande strider mot artikel 5.2 i beslut 2015/1523 respektive 2015/1601 och innebär med nödvändighet en underlåtenhet att uppfylla de efterföljande skyldigheterna enligt artikel 5.4–5.11 i respektive beslut, vilka gäller under de påföljande faserna av förfarandet för att effektivt omplacera personer som ansöker om internationellt skydd genom att överföra dem till den berörda medlemsstatens territorium.
- 108 Ungern kunde följaktligen inte ha varit ovetande om det uppenbara orsakssambandet mellan ett åsidosättande av artikel 5.2 i beslut 2015/1601 och ett åsidosättande av artikel 5.4–5.11 i samma beslut.
- 109 Även om det är riktigt att kommissionen, i vissa av skälen i den formella underrättelsen och i det motiverade yttrandet och i synnerhet i de skäl som beskriver de tillämpliga bestämmelserna, inte enbart hänvisade till beslut 2015/1601, utan även till beslut 2015/1523, trots att Ungern inte var bundet av sistnämnda beslut, var föremålet för det fördragsbrott som lades Ungern till last fullständigt klart för denna medlemsstat mot bakgrund av de sammantagna skälen i den formella underrättelsen och det motiverade yttrandet, i synnerhet de skäl som avser kommissionens bedömning vilka endast hänvisar till beslut 2015/1601. För övrigt vara det bara ett åsidosättande av nämnda beslut som lades Ungern till last i såväl den formella underrättelsen som det motiverade yttrandet. Den påstådda vagheten i vissa skäl i ansökan har således inte kunnat påverka Ungerns utövande av sin rätt till försvar.
- 110 Mot bakgrund av det ovan anförda ska Ungerns invändning om rättegångshinder avseende ett åsidosättande av rätten till försvar under det administrativa förfarandet avslås.

Invändningen om rättegångshinder i mål C-719/17: Ansökan är vag eller osammanhängande

– Parternas argument

- 111 Republiken Tjeckien har i mål C-719/17 har framställt en invändning om rättegångshinder. Republiken Tjeckien har, i ett skriftligt svar på en fråga som domstolen ställt inför förhandlingen, bestritt att talan kan tas upp till sakprövning, eftersom det fördragsbrott som läggs medlemsstaten till last inte är angett i ansökan på ett sammanhängande och tydligt sätt. Republiken Tjeckien har gjort gällande att enligt yrkandena i ansökan anges det inte något datum från och med vilket den påstådda överträdelsen

började. I den sammanfattande avslutningen i både den formella underrättelsen och det motiverade yttrandet anges emellertid den 13 augusti 2016 som det datum då överträdelsen började. I vissa av skälen i ansökan anges dessutom antingen den 13 maj 2016 eller den 13 augusti 2016 som den dag då överträdelsen började.

112 Kommissionen har bestritt dessa argument.

– *Domstolens bedömning*

113 En talan ska endast prövas mot bakgrund av de yrkanden som framställs i den ansökan genom vilken talan väcks (dom av den 30 september 2010, kommissionen/Belgien, C-132/09, EU:C:2010:562, punkt 35 och där angiven rättspraxis).

114 Det följer av fast rättspraxis rörande artikel 120 c i domstolens rättegångsregler att en ansökan genom vilken en talan väcks ska innehålla klara och precisa uppgifter om saken i målet och en kortfattad framställning av de grunder som åberopas, så att svaranden kan förbereda sitt försvar och domstolen kan utöva sin kontroll. Av detta följer att de väsentliga, faktiska och rättsliga, omständigheter på vilka talan grundas på ett konsekvent och begripligt sätt ska framgå av innehållet i själva ansökan och att yrkandena i ansökan ska vara tydligt utformade för att förhindra att domstolen dömer utöver vad som har yrkats (*ultra petita*) och för att förhindra att en anmärkning inte blir prövad (dom av den 31 oktober 2019, kommissionen/Nederländerna, C-395/17, EU:C:2019:918, punkt 52 och där angiven rättspraxis).

115 Domstolen har även slagit fast att en talan med stöd av artikel 258 FEUF ska innehålla en konsekvent och precis framställning av invändningarna, så att medlemsstaten och domstolen exakt kan förstå räckvidden av det påstådda åsidosättandet av unionsrätten. Detta är nödvändigt för att nämnda stat på ett ändamålsenligt sätt ska kunna avge sitt svaromål och för att domstolen ska kunna pröva om det påstådda fördragsbrottet faktiskt föreligger (dom av den 31 oktober 2019, kommissionen/Nederländerna, C-395/17, EU:C:2019:918, punkt 53).

116 Kommissionens talan ska särskilt innehålla en sammanhängande och utförlig redogörelse för skälen till varför institutionen anser att den berörda medlemsstaten har underlåtit att uppfylla en av sina skyldigheter enligt fördragen. En motsägelse i redogörelsen för den grund som kommissionen har åberopat till stöd för sin talan om fördragsbrott uppfyller således inte de uppställda kraven (dom av den 2 juni 2016, kommissionen/Nederländerna, C-233/14, EU:C:2016:396, punkt 35).

117 Domstolen konstaterar i förevarande fall att kommissionen i såväl den formella underrättelsen som det motiverade yttrandet angett att den överträdelse som lagts Republiken Tjeckien till last började den 13 augusti 2016. I yrkandena i ansökan i mål C-719/17, såsom de offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* (EUT C 112, 2018, s. 19), nämns emellertid varken detta datum eller något annat datum som det datum då överträdelsen började.

118 Den beskrivning av det agerande som läggs Republiken Tjeckien till last som lämnas i yrkandena i ansökan genom vilken talan väcks präglas således i sig av en viss vaghet eller tvetydighet. Av yrkandena skulle det kunna förstås att medlemsstaten åsidosatt sina skyldigheter enligt artikel 5.2 i beslut 2015/1523 respektive beslut 2015/1601 under hela dessa båda besluts tvååriga tillämpningstid. Det är emellertid utrett att Republiken Tjeckien, i motsats till Ungern, gjorde åtaganden om omplacering enligt dessa bestämmelser under tillämpningsperioden och att medlemsstatens andra och sista åtagande gjordes den 13 maj 2016.

119 Mot bakgrund av vad domstolen uttalat i punkt 113 ovan är vagheten eller tvetydigheten i yrkandena i mål C-719/17 visserligen olycklig, men domstolen konstaterar att det på ett tillräckligt klart sätt framgår av skälen i ansökan samt bekräftas i repliken att det fördragsbrott som kommissionen har lagt

Republiken Tjeckien till last består i att inte ha gjort några omplaceringsåtaganden enligt artikel 5.2 i beslut 2015/1523 respektive 2015/1601 efter den 13 maj 2016. Enligt lydelsen i dessa bestämmelser ska sådana åtaganden göras ”minst var tredje månad”. Detta innebär att början på det fördragsbrott som läggs Republiken Tjeckien till last med nödvändighet måste vara den 13 augusti 2016, såsom kommissionen för övrigt uttryckligen har angett i den sammanfattande avslutningen i såväl i den formella underrättelsen som i det motiverade yttrandet samt i vissa skäl i ansökan.

- 120 Av detta följer att Republiken Tjeckien inte rimligen kunde missta sig på det exakta datum då det åsidosättande av medlemsstatens skyldigheter som kommissionen lagt Tjeckien till last började och att Tjeckien på ett verksamt sätt har kunna utöva sin rätt till försvar beträffande detta åsidosättande (se, analogt, dom av den 5 maj 2011, kommissionen/Portugal, C-267/09, EU:C:2011:273, punkt 28, dom av den 31 oktober 2019, kommissionen/Nederländerna, C-395/17, EU:C:2019:918, punkt 57). Under dessa omständigheter finns det inte heller någon risk för att domstolen dömer utöver vad som har yrkats av parterna (*ultra petita*).
- 121 Följaktligen ska Republiken Tjeckiens invändning om rättegångshinder avseende bristande precision eller inkonsekvens i ansökan genom vilken talan väckts i mål C-719/17 avslås.
- 122 Beträffande mål C-718/17 understryker domstolen följande. Kommissionen fastställde i det motiverade yttrandet början på det fördragsbrott som lades Ungern till last till den 25 december 2015. I yrkandena i ansökan genom vilken talan väcktes, såsom de offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* (EUT C 112, 2018, s. 19) anges emellertid inte något datum när det påstådda fördragsbrottet började. Under dessa omständigheter och eftersom saken i det mål som domstolen prövar är avgränsad av det motiverade yttrandet (se, bland annat, dom av den 18 juni 1998, kommissionen/Italien, C-35/96, EU:C:1998:303, punkt 28 och där angiven rättspraxis), kan talan i det målet tas upp till prövning såvitt den avser Ungerns påstådda underlåtenhet att från och med den 25 december 2015 uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 5.2 och 5.4–5.11 i beslut 2015/1601.
- 123 Mot bakgrund av det ovan anförda finner domstolen att talan om fördragsbrott i de tre målen kan tas upp till sakprövning, med förbehåll för vad som angetts i föregående punkt.

Prövning i sak

Huruvida fördragsbrott föreligger

- 124 Domstolen erinrar om att det i mål om fördragsbrott enligt artikel 258 FEUF åligger kommissionen, som har bevisbördan för det påstådda fördragsbrottet, att förse domstolen med de uppgifter som den behöver för att kunna kontrollera huruvida fördragsbrottet föreligger. Kommissionen kan inte stödja sig på någon presumtion (dom av den 18 november 2010, kommissionen/Portugal, C-458/08, EU:C:2010:692, punkt 54 och där angiven rättspraxis).
- 125 I förevarande fall har kommissionen lagt Republiken Polen till last att den medlemsstaten från och med den 16 mars 2016 har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 5.2 i beslut 2015/1523 och/eller enligt artikel 5.2 i beslut 2015/1601 samt, som en följd härav, sina efterföljande omplaceringsskyldigheter enligt artikel 5.4–5.11 i beslut 2015/1523 och/eller i artikel 5.4–5.11 i beslut 2015/1601. Kommissionen har lagt Ungern till last att den medlemsstaten från och med den 25 december 2015 har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt nämnda artiklar. Kommissionen har lagt Republiken Tjeckien till last att den medlemsstaten från och med den 13 augusti 2016 har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt nämnda artiklar.

- 126 Domstolen påpekar för det första att skyldigheten att göra omplaceringsåtaganden minst var tredje månad är föreskriven i artikel 5.2 i beslut 2015/1523, vars lydelse är identisk med lydelsen i artikel 5.2 i beslut 2015/1601, och att de efterföljande skyldigheterna beträffande effektiv omplacering är föreskrivna i artikel 5.4–5.11 i beslut 2015/1523, vars lydelse i princip är identisk med lydelsen i artikel 5.4–5.11 i beslut 2015/1601. De redaktionella skillnader som finns mellan punkterna 4 och 9 i nämnda artikel 5 saknar relevans för bedömningen av huruvida talan i respektive mål är välgrundad.
- 127 Såsom redan påpekats i punkt 107 ovan, finns det, för det andra, ett uppenbart orsakssamband, beträffande vilket de tre aktuella medlemsstaterna inte rimligen kunde missta sig, mellan åsidosättandet av artikel 5.2 i beslut 2015/1523 och/eller artikel 5.2 i beslut 2015/1601 och åsidosättandet av artikel 5.4–5.11 i beslut 2015/1523 och/eller åsidosättandet av artikel 5.4–5.11 i beslut 2015/1601.
- 128 Det rör sig nämligen om skyldigheter inom ramen för omplaceringsförfarandet, vilka följer på varandra i en bestämd ordning. Detta innebär att om skyldigheten enligt artikel 5.2 i respektive beslut inte iakttas genom att det inte görs några åtaganden om att omplacera ett visst antal personer som ansöker om internationellt skydd, iakttas inte heller skyldigheterna enligt artikel 5.4–5.11 i respektive beslut, vilka avser den egentliga omplaceringen av de personer som ansöker om internationellt skydd för vilka åtagandena gjorts.
- 129 Domstolen konstaterar att de tre aktuella medlemsstaterna inte har bestritt att de fördragsbrott som består i åsidosättanden av deras skyldigheter enligt artikel 5.2 i beslut 2015/1523 och/eller artikel 5.2 i beslut 2015/1601 förelåg den 23 augusti 2017, vilket var det datum då fristen i det motiverade yttrandet gick ut. Dessa fördragsbrott kan därmed anses styrkta och, som en följd härav, ska även de fördragsbrott som består i åsidosättanden av medlemsstaternas efterföljande omplaceringsskyldigheter enligt artikel 5.4–5.11 i beslut 2015/1523 och/eller artikel 5.4–5.11 i beslut 2015/1601 anses vara styrkta.
- 130 Det är för övrigt inte möjligt att bestrida dessa fördragsbrott, eftersom kommissionen i sina månatliga rapporter om omplacering och vidarebosättning bland annat har bevakat hur omplaceringar från Grekland och Italien enligt besluten 2015/1523 och 2015/1601 har fortskridit. Kommissionen har för varje omplaceringsmedlemsstat angett det antal personer som ansöker om internationell skydd för vilka åtaganden om omplacering gjorts och det antal personer som faktiskt omplacerats. Det är utrett att de tre aktuella medlemsstaterna hade kännedom om dessa rapporter. Dessa rapporter styrker att de påstådda fördragsbrotten, vilka det erinrats om i punkt 125 ovan, verkligen föreligger.
- 131 Beträffande Republiken Tjeckien framgår det fördragsbrott som lagts den medlemsstaten till last även tydligt av resolution nr 439 av den 5 juni 2017, vilken nämns i punkt 31 ovan. Genom den resolutionen beslutade Republiken Tjeckien att tills vidare inte fullgöra de skyldigheter som den åtagit sig vid Europeiska rådets möte den 25 och den 26 juni 2015, vilka senare formaliserades vid mötet den 20 juli 2015 mellan företrädarna för medlemsstaternas regeringar i Europeiska rådet och som genomförts genom beslut 2015/1523. I samma resolution beslutade Republiken Tjeckien att tills vidare inte fullgöra de skyldigheter som följer av beslut 2015/1601.
- 132 Domstolen konstaterar således att kommissionen har styrkt de påstådda fördragsbrotten i de tre fördragsbrottsförfarandena.
- 133 De tre aktuella medlemsstaterna har dock anfört en rad argument som enligt dem motiverar att de underlåtit att tillämpa besluten 2015/1523 och 2015/1601. Det är för det första fråga om argument avseende medlemsstaternas ansvar för upprätthållandet av lag och ordning och för att skydda den inre säkerheten, som Republiken Polen och Ungern grundar på artikel 72 FEUF, jämförd med artikel 4.2 FEU. Det är för det andra fråga om Republiken Tjeckiens argument avseende att den omplaceringsmekanismen som föreskrivs i dessa beslut påstås lida av systemfel och vara ineffektiv.

Republiken Polens och Ungerns grunder avseende artikel 72 FEUF, jämförd med artikel 4.2 FEU

Parternas argument

- 134 Republiken Polen och Ungern har i huvudsak gjort gällande följande. Artikel 72 FEUF, jämförd med artikel 4.2 FEU, förbehåller dem exklusiv befogenhet att, med avseende på akter som antagits enligt avdelning V i EUF-fördraget om ett område för frihet, säkerhet och rättvisa, upprätthålla lag och ordning och skydda den inre säkerheten. De hade därför i förevarande fall rätt att med stöd av dessa bestämmelser underlåta att tillämpa sina skyldigheter enligt beslut 2015/1523 och/eller beslut 2015/1601, vilka antagits med stöd av artikel 78.3 FEUF i avdelning V. Det är fråga om skyldigheter enligt sekundärrätten, vilken är en normhierarkiskt underordnad rättskälla.
- 135 Dessa medlemsstater har gjort gällande att de med stöd av artikel 72 FEUF beslutade att underlåta att tillämpa beslut 2015/1523 och/eller beslut 2015/1601. De anser att den omplaceringsmekanism som föreskrivs i artikel 5 i respektive beslut och det sätt på vilket den tillämpats av grekiska och italienska myndigheter inte gjorde det möjligt för dem att i full utsträckning upprätthålla lag och ordning samt den inre säkerheten, eftersom en eventuell omplacering till deras respektive territorier av extremistiska och farliga personer vilka skulle kunna utföra våldsamma handlingar och till och med terrordåd enligt deras bedömningar ger upphov till risker.
- 136 Dessa medlemsstater har i detta avseende hänvisat till de många problem som uppstått vid tillämpningen av omplaceringsmekanismen. Dessa problem avser bland annat problem med att på ett tillräckligt säkert sätt bestämma identiteten och härkomsten hos de personer som ansöker om internationellt skydd och som kan komma i fråga för omplacering. Dessa problem har dessutom förvärrats av ett bristande samarbete från grekiska och italienska myndigheters sida inom ramen för omplaceringsförfarandet, särskilt deras vägran att låta medlemsstaternas sambandsmän genomföra intervjuer med berörda personer före deras överföring.
- 137 Republiken Polen anser i synnerhet att artikel 72 FEUF inte är en bestämmelse mot bakgrund av vilken giltigheten av en unionsrättsakt kan ifrågasättas. Det rör sig i stället om en regel som är jämförbar med en kollisionsregel enligt vilken medlemsstaternas befogenheter i fråga om upprätthållande av lag och ordning och skydd av den inre säkerheten har företräde framför skyldigheter enligt sekundärrätten. En medlemsstat kan åberopa artikel 72 FEUF för att underlåta att genomföra en rättsakt som antagits enligt avdelning V i fördraget varje gång den anser att det finns en risk för upprätthållandet av lag och ordning och den inre säkerheten, vilket är en uppgift som medlemsstaten är ansvarig för. Enligt Republiken Polen har en medlemsstat i detta avseende ett mycket stort utrymme för skönsmässig bedömning och behöver endast visa att det föreligger en sannolik risk för upprätthållandet av lag och ordning och skyddet av den inre säkerheten för att kunna åberopa artikel 72 FEUF.
- 138 Republiken Tjeckien har inte åberopat någon särskild grund avseende artikel 72 FEUF, men har hävdat att det mot bakgrund av de hot mot den allmänna säkerheten som är förenade med omplaceringen av personer som har en potentiell koppling till religiös extremism måste säkerställas att varje omplaceringsmedlemsstat kan värna om upprätthållandet av dess inre säkerhet. Upprätthållandet av den inre säkerheten har emellertid inte säkerställts, framför allt på grund av att det saknas tillräckliga uppgifter om de berörda personerna och på grund av att det varit omöjligt att genomföra intervjuer för att kontrollera att de berörda personerna som ansöker om internationellt skydd inte utgör ett hot mot den nationella säkerheten eller lag och ordning i omplaceringsmedlemsstaten.

Domstolens bedömning

- 139 I en union som är grundad på rättsstatsprincipen, ska institutionernas rättsakter presumeras vara giltiga. Besluten 2015/1523 och 2015/1601 var från och med att de hade antagits bindande för Republiken Polen och Republiken Tjeckien, och dessa medlemsstater var därför skyldiga att följa dessa

unionsrättsakter och att genomföra dem under hela deras tvååriga tillämpningsperiod. Detsamma gäller för Ungern, med avseende på beslut 2015/1601, vilket var en rättsakt som var bindande för denna medlemsstat från aktens antagande och under hela dess tvååriga tillämpningsperiod (se, analogt, dom av den 27 mars 2019, kommissionen/Tyskland, C-620/16, EU:C:2019:256, punkt 85).

- 140 Att besluten 2015/1523 och 2015/1601 är bindande påverkas inte av att Ungern och Republiken Slovakien har angripit lagenligheten av beslut 2015/1601 vid domstolen inom ramen för mål om talan om ogiltigförklaring enligt artikel 263 FEUF, mål i vilka Republiken Polen har intervenerat till stöd för dessa båda medlemsstater. Ingen av sistnämnda medlemsstater har för övrigt ansökt om uppskov med verkställigheten av beslut 2015/1601 enligt artiklarna 278 och 279 FEUF. Detta innebär att respektive talan om ogiltigförklaring i enlighet med artikel 278 FEUF inte medförde att verkställigheten hindrades (se, analogt, dom av den 27 mars 2019, kommissionen/Tyskland, C-620/16, EU:C:2019:256, punkterna 86 och 87)
- 141 Domstolen ogillade dessutom i dom av den 6 september 2017, Slovakien och Ungern/rådet (C-643/15 och C-647/15, EU:C:2017:631) respektive talan om ogiltigförklaring av beslut 2015/1601 och bekräftade således beslutets lagenlighet.
- 142 Republiken Polen och Ungern har i förevarande fall förklarat att de inte avser att framställa någon invändning om rättsstridighet gentemot beslut 2015/1523 och/eller beslut 2015/1601 i förhållande till artikel 72 FEUF, men har hävdats att den artikeln tillåter dem att underlåta att tillämpa dessa beslut eller det ena av dem.
- 143 Domstolen erinrar härvidlag om att det av fast rättspraxis framgår att även om det ankommer på medlemsstaterna att besluta om de åtgärder som är ägnade att säkerställa allmän ordning inom deras respektive territorier samt deras inre och yttre säkerhet, är sådana åtgärder emellertid inte fullständigt undantagna från unionsrättens tillämpning. Såsom domstolen redan har konstaterat föreskrivs uttryckliga undantag i fördraget som är tillämpliga på situationer som kan äventyra lag och ordning samt allmän säkerhet enbart i artiklarna 36 45, 52, 65, 72, 346 och 347 FEUF, som avser exceptionella och väl avgränsade fall. Det går inte härav att sluta sig till att det skulle finnas ett generellt och konstitutivt förbehåll i fördraget som innebär att alla åtgärder som vidtas med hänvisning till lag och ordning eller allmän säkerhet faller utanför unionsrättens tillämpningsområde. Om det godtogs att det fanns ett sådant förbehåll, vid sidan av de specifika förutsättningarna i bestämmelserna i fördraget, skulle unionsrättens tvingande karaktär och dess enhetliga tillämpning riskera att undergrävas (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 december 2009, kommissionen/Danmark, C-461/05, EU:C:2009:783, punkt 51, och dom av den 4 mars 2010, kommissionen/Portugal, C-38/06, EU:C:2010:108, punkt 62 och där angiven rättspraxis).
- 144 Dessutom ska det undantag som föreskrivs i artikel 72 FEUF i enlighet med fast rättspraxis avseende bland annat artiklarna 346 och 347 FEUF tolkas restriktivt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 december 2009, kommissionen/Danmark, C-461/05, EU:C:2009:783, punkt 52, och dom av den 4 mars 2010, kommissionen/Portugal, C-38/06, EU:C:2010:108, punkt 63).
- 145 Av detta följer att även om det i artikel 72 FEUF föreskrivs att avdelning V i fördraget inte ska påverka medlemsstaternas ansvar för att upprätthålla lag och ordning och skydda den inre säkerheten, kan den artikeln inte tolkas på ett sådant sätt, att medlemsstaterna enbart genom att åberopa detta ansvar ges rätt att göra undantag från fördragets bestämmelser (se, analogt, dom av den 15 december 2009, kommissionen/Danmark, C-461/05, EU:C:2009:783, punkt 53, och dom av den 4 mars 2010, kommissionen/Portugal, C-38/06, EU:C:2010:108, punkt 64).
- 146 Räckvidden av de krav som följer av upprätthållandet av lag och ordning och den inre säkerheten kan således inte bestämmas unilateralt av respektive medlemsstat, utan någon kontroll från unionsinstitutionernas sida (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 juni 2015, Zh. och O.,

C-554/13, EU:C:2015:377, punkt 48, och dom av den 2 maj 2018, K. och H. F. (Uppehållsrätt och anklagelser om krigsförbrytelser), C-331/16 och C-366/16, EU:C:2018:296, punkt 40 och där angiven rättspraxis).

- 147 Det ankommer på den medlemsstat som åberopar artikel 72 FEUF att bevisa nödvändigheten av att anlita det undantag som är föreskrivet i den bestämmelsen för att utöva dess ansvar att upprätthålla lag och ordning och skydda den inre säkerheten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 december 2009, kommissionen/Danmark, C-461/05, EU:C:2009:783, punkt 55, och dom av den 4 mars 2010, kommissionen/Portugal, C-38/06, EU:C:2010:108, punkt 66).
- 148 Domstolen erinrar härvidlag om att den, med avseende på beslut 2015/1601, redan, i punkterna 307–309 i domen av den 6 september 2017, Slovakien och Ungern/rådet (C-643/15 och C-647/15, EU:C:2017:631), har underkänt det argument som Republiken Polen framfört i egenskap av intervenient, enligt vilket beslut 2015/1601 strider mot proportionalitetsprincipen, eftersom det inte tillåter att medlemsstaterna utövar det ansvar som de har för att upprätthålla lag och ordning och skydda den inre säkerheten enligt artikel 72 FEUF på ett effektivt sätt.
- 149 Domstolen konstaterade nämligen att det i skäl 32 i beslut 2015/1601, vars lydelse för övrigt är identisk med skäl 26 i beslut 2015/1523, bland annat angavs att nationell säkerhet och allmän ordning ska beaktas under hela omplaceringsförfarandet, till dess att överföringen av den person som ansöker om internationellt skydd är genomförd, och att det föreskrivs full respekt för personens grundläggande rättigheter, inbegripet de relevanta reglerna för uppgiftsskydd (dom av den 6 september 2017, Slovakien och Ungern/rådet, C-643/15 och C-647/15, EU:C:2017:631, punkt 307).
- 150 Domstolen hänvisade även till artikel 5 i beslut 2015/1601, med rubriken ”Omplaceringsförfarande”. I artikel 5.7, vars lydelse för övrigt är identisk med lydelsen i artikel 5.7 i beslut 2015/1523, föreskrivs att medlemsstaterna endast bibehåller sin rätt att vägra omplacering av en person som ansöker om internationellt skydd om det finns rimliga skäl att betrakta honom eller henne som ett hot mot deras nationella säkerhet eller allmänna ordning eller om det finns synnerliga skäl för att tillämpa bestämmelserna om undantag i artiklarna 12 och 17 i direktiv 2011/95 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 september 2017, Slovakien och Ungern/rådet, C-643/15 och C-647/15, EU:C:2017:631, punkt 308).
- 151 Det ska härvid tilläggas att det i artikel 5.4 i beslut 2015/1523 (och i likalydande ordalag i artikel 5.4 i beslut 2015/1601) föreskrivs att en omplaceringsmedlemsstat endast får besluta att inte godkänna omplacering av en sökande om det finns sådana rimliga skäl för detta som avses i artikel 5.7, det vill säga rimliga skäl att betrakta den aktuella personen som ett hot mot dess nationella säkerhet eller allmänna ordning.
- 152 Villkoren för den mekanism som föreskrivs i artikel 5 i respektive beslut återspeglar för övrigt de principer som det erinrats om i punkterna 143–147 i förevarande dom, enligt vilka artikel 72 FEUF, i egenskap av undantagsbestämmelse, ska tolkas restriktivt och att den följaktligen inte ger medlemsstaterna rätt att göra undantag från unionsbestämmelser enbart genom att åberopa intressen som har samband med upprätthållandet av lag och ordning och skyddet av den inre säkerheten, utan ålägger dem att bevisa att det är nödvändigt att anlita det undantag som föreskrivs i denna artikel i syfte att utöva sitt ansvar på dessa områden.
- 153 Domstolen konstaterar således att rådet i samband med antagandet av besluten 2015/1523 och 2015/1601 i vederbörlig utsträckning beaktade medlemsstaternas utövande av det ansvar som tillkommer den enligt artikel 72 FEUF genom att, med avseende på de båda steg som följer efter avgivandet av åtaganden, ställa upp i de specifika villkor som anges i artikel 5.4 och 5.7 i respektive beslut och sålunda reglera utövandet av detta ansvar.

- 154 Beträffande de ”synnerliga skäl” att tillämpa bestämmelserna om ”undantag” i artiklarna 12 och 17 i direktiv 2011/95, vilka enligt artikel 5.7 i beslut 2015/1523 respektive beslut 2015/1601 tillät en medlemsstat att vägra omplacering av en sökande av internationellt skydd, framgår det av domstolens praxis att den behöriga myndigheten i den berörda medlemsstaten endast får åberopa undantaget i artikel 12.2 b i direktiv 2011/95 och i artikel 17.1 b i samma direktiv – vilket avser sökande av internationellt skydd som har begått ett ”allvarligt brott” – efter att i varje enskilt fall ha gjort en fullständig prövning av de exakta omständigheter som myndigheten har kännedom om i syfte att avgöra huruvida det föreligger synnerliga skäl att anta att de handlingar som begåtts av den berörda personen, som för övrigt uppfyller kraven för att beviljas flyktingstatus, omfattas av detta undantag. Bedömningen av överträdelsens allvar kräver en fullständig prövning av samtliga omständigheter i varje enskilt fall (dom av den 13 september 2018, Ahmed, C-369/17, EU:C:2018:713, punkterna 48, 55 och 58).
- 155 Domstolen har för övrigt angett att även om skälen för undantag i artiklarna 12 och 17 i direktiv 2011/95 är utformade med utgångspunkt i begreppet ”allvarligt brott” är tillämpningsområdet för det skäl för undantag från statusen som subsidiärt skyddsbehövande som föreskrivs i artikel 17.1 b i direktiv 2011/95 mer vidsträckt än tillämpningsområdet för undantag från flyktingstatus enligt artikel 1 F b) i Genèvekonventionen och artikel 12.2 b i direktiv 2011/95. Skälet för undantag från beviljande av flyktingstatus enligt den sistnämnda bestämmelsen avser nämligen ett allvarligt brott som har begåtts utanför tillflyktslandet, innan den berörda personen fick tillträde till landet som flykting, medan skälet för undantag från subsidiärt skydd enligt artikel 17.1 b i direktiv 2011/95 mer allmänt avser ett allvarligt brott och således inte är begränsat, vare sig geografiskt, i tiden eller vad gäller typen av brott (dom av den 13 september 2018, Ahmed, C-369/17, EU:C:2018:713, punkterna 46 och 47).
- 156 Beträffande de ”rimliga skälen” att betrakta en person som ansöker om internationellt skydd som ett hot mot den aktuella omplaceringsmedlemsstatens ”nationella säkerhet eller allmänna ordning”, vilka gör det möjligt för den staten att med stöd av artikel 5.4 i beslut 2015/1523 respektive beslut 2015/1601 besluta att inte godkänna omplaceringen av en sökande av internationellt skydd som identifierats av Republiken Grekland eller Republiken Italien samt att med stöd av artikel 5.7 i respektive beslut vägra att omplacera en sådan person, finner domstolen följande. Eftersom dessa skäl måste vara ”rimliga” och inte ”synnerliga” och eftersom de inte nödvändigtvis måste ha samband med ett allvarligt brott som redan har begåtts eller med ett grovt icke-politiskt brott utanför tillflyktslandet innan vederbörande fick tillträde till det landet som flykting, utan endast kräver bevis för ”hot mot nationell säkerhet eller allmänna ordning”, är det tydligt att de lämnar omplaceringsmedlemsstaterna ett större utrymme för skönsmässig bedömning än de synnerliga skäl som krävs för att tillämpa undantagsbestämmelserna i artiklarna 12 och 17 i direktiv 2011/95.
- 157 Domstolen påpekar dessutom att lydelsen i artikel 5.4 och 5.7 i beslut 2015/1523 respektive beslut 2015/1601 skiljer sig bland annat från lydelsen i artikel 27.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG av den 29 april 2004 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier och om ändring av förordning (EEG) nr 1612/68 och om upphävande av direktiven 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG och 93/96/EEG (EUT L 158, 2004, s. 77, och rättelse i EUT L 204, 2007, s. 28), enligt vilken det krävs att den berörda personen utgör ett ”verkligt, faktiskt och tillräckligt allvarligt hot mot ett grundläggande samhällsintresse” i den aktuella medlemsstaten. Begreppet ”hot mot nationell säkerhet eller allmän ordning”, i den mening som avses i de ovannämnda bestämmelserna i besluten 2015/1523 och 2015/1601, ska följaktligen ges en vidare tolkning än enligt den rättspraxis som avser personer som har rätt att röra sig fritt. Detta begrepp kan bland annat omfatta potentiella hot mot nationell säkerhet eller lag och ordning (se, analogt, dom av den 4 april 2017, Fahimian, C-544/15, EU:C:2017:255, punkt 40, och dom av den 12 december 2019, E.P. (Hot mot allmän ordning), C-380/18, EU:C:2019:1071, punkterna 29 och 32).

- 158 De behöriga myndigheterna i omplaceringsmedlemsstaterna ska således ges ett stort utrymme för skönsmässig bedömning när de avgör huruvida en tredjelandsmedborgare som kan bli föremål för omplacering utgör en fara för nationell säkerhet eller allmän ordning på deras territorium (se, analogt, dom av den 12 december 2019, E.P. (Hot mot allmän ordning), C-380/18, EU:C:2019:1071, punkt 37).
- 159 På samma sätt som gäller för de synnerliga skäl som krävs för att tillämpa undantagen i artiklarna 12 och 17 i direktiv 2011/95, får dock de rimliga skälen för att betrakta en sökande av internationell skydd som en fara för nationell säkerhet eller allmän ordning endast åberopas av myndigheterna i omplaceringsmedlemsstaten om det föreligger samstämmiga, objektiva och exakta uppgifter som ger stöd för att misstänka att personen i fråga utgör ett sådant aktuellt eller potentiellt hot (se, analogt, dom av den 12 december 2019, E.P. (Hot mot allmän ordning), C-380/18, EU:C:2019:1071, punkt 49) och efter det att dessa myndigheter, med avseende på varje sökande vars omplacering föreslås, har gjort en bedömning av de omständigheter som de har kännedom om i syfte att avgöra huruvida det, efter en helhetsbedömning av samtliga omständigheter i det enskilda fallet, föreligger sådana rimliga skäl.
- 160 Av detta följer att den ordning som inom ramen för omplaceringsförfarandet föreskrevs i artikel 5.4 och 5.7 i beslut 2015/1523 respektive beslut 2015/1601 endast tillät behöriga myndigheter i omplaceringsmedlemsstaten att åberopa synnerliga eller rimliga skäl hänförliga till upprätthållandet av nationell säkerhet eller allmän ordning på deras territorium efter en prövning från fall till fall av det aktuella eller potentiella hot som personen i fråga utgjorde för dessa intressen. Nämda ordning utgjorde således, såsom generaladvokaten i princip har konstaterat i punkt 223 i sitt förslag till avgörande, hinder för att en medlemsstat inom ramen för omplaceringsförfarandet åberopar artikel 72 FEUF på ett kategoriskt sätt, uteslutande för allmänpreventiva ändamål och utan att upprätta något direkt samband med ett enskilt fall i syfte att motivera ett uppskjutande eller till och med ett avbrytande av de skyldigheter som åvilar medlemsstaten enligt beslut 2015/1523 och/eller beslut 2015/1601.
- 161 Detta förklarar varför i artikel 5.2 i beslut 2015/1523 respektive beslut 2015/1601, som avsåg det första steget i omplaceringsförfarandet och i vilken omplaceringsmedlemsstaternas skyldighet att minst var tredje månad ange hur många sökande som snabbt kunde omplaceras på deras territorium föreskrevs, denna skyldighet hade gjorts absolut och det inte föreskrevs någon möjlighet för omplaceringsmedlemsstaterna att åberopa förekomsten av ett hot mot nationell säkerhet eller allmän ordning inom deras territorium för att motivera att denna bestämmelse inte skulle tillämpas. Den omständigheten att de personer som kunde bli föremål för omplacering på den berörda medlemsstatens territorium i detta inledande skede av förfarandet inte var identifierade gjorde det nämligen omöjligt att göra en individuell bedömning av den risk som de skulle ha kunnat utgöra för allmän ordning och nationell säkerhet i den aktuella medlemsstaten.
- 162 Beträffande de svårigheter som Republiken Polen påstår sig ha haft för att säkerställa nationell säkerhet eller allmän ordning i de steg i omplaceringsförfarandet som följde efter det att den medlemsstaten hade gjort sina åtaganden den 16 december 2016, påpekar domstolen att dessa svårigheter avser inledningen av den tvååriga tillämpningsperioden för besluten 2015/1523 och 2015/1601.
- 163 Såsom domstolen redan har erinrat om i punkt 95 i förevarande dom, är en omplacering av ett stort antal personer, såsom den som föreskrivs i besluten 2015/1523 och 2015/1601, en komplicerad åtgärd som aldrig tidigare företagits och som därför kräver en viss tid för förberedelse och genomförande, bland annat vad gäller samordningen mellan medlemsstaternas myndigheter innan den får några konkreta resultat.
- 164 Även om, såsom Republiken Polen och Republiken Tjeckien har gjort gällande, den mekanism som föreskrivs i artikel 5.4 och artikel 5.7 i beslut 2015/1523 respektive beslut 2015/1601 var ineffektiv, bland annat på grund av bristande samarbete från italienska myndigheters sida, framstår inte sådana praktiska svårigheter som bestämmande för denna mekanism och de måste, i förekommande fall, lösas

i den anda av samarbete och ömsesidigt förtroende mellan myndigheterna i de medlemsstater från vilka omplacering sker och myndigheterna i omplaceringsmedlemsstaterna som ska råda vid genomförandet av det omplaceringsförfarande som föreskrivs i artikel 5 i respektive beslut (se, för ett likande resonemang, dom av den 6 september 2017, Slovakien och Ungern/rådet, C-643/15 och C-647/15, EU:C:2017:631, punkt 309).

- 165 Domstolen påpekar härvidlag att det framgår av rapporterna om omplacering och vidarebosättning att även om antalet personer som verkligen omplacerats var relativt litet i inledningen av tillämpningsperioden för besluten 2015/1523 och 2015/1601, minskade detta problem gradvist i betydelse och takten av genomförda omplaceringar blev stadigare. Anledningen till det relativt låga antal omplacerade personer i inledningen av tillämpningsperioden var bland annat att vissa medlemsstater, i ett betydande antal fall, vägrade att omplacera de sökande av internationellt skydd som hade identifierats av Republiken Grekland och Republiken Italien, bland annat på grund av de hot som dessa personer påstods utgöra för deras allmänna ordning eller säkerhet.
- 166 Såsom framgår av den åttonde, den elfte och den tolfte rapporten om omplacering och vidarebosättning har omplaceringsmedlemsstaterna nämligen under vissa förutsättningar kunnat genomföra ytterligare, eller till och med systematiska, säkerhetskontroller, bland annat genom intervjuer, och har när det gäller omplaceringar från Italien från och med den 1 december 2016, haft möjlighet att begära bistånd från Europeiska unionens byrå för samarbete inom brottsbekämpning (Europol) för att genomföra dessa intervjuer i syfte att förhindra att kontrollerna fortsätter att på ett omotiverat sätt bromsa omplaceringsförfarandet.
- 167 Vad gäller omplaceringar från Grekland har omplaceringsmedlemsstaterna dessutom från ikraftträdandet av besluten 2015/1523 och 2015/1601 haft möjligheten att kräva att säkerhetsintervjuer genomförs av deras egna polismän före omplaceringen.
- 168 Dessa åtgärder tillkommer utöver den ordning som redan föreskrevs i artikel 5 i beslut 2015/1523 respektive beslut 2015/1601 för att säkerställa identifiering av de berörda personerna, bland annat i punkterna 5 och 11 i den artikeln, i vilka det föreskrevs att fingeravtryck skulle tas före och efter överföringen samt att fingeravtrycken skulle överföras till Eurodacs centrala system.
- 169 Av detta följer att Republiken Polen och Ungern inte kan grunda sig på artikel 72 FEUF för att motivera sin vägran att genomföra samtliga omplaceringsskyldigheter som ålåg dem enligt artikel 5.2 och 5.4–5.11 i beslut 2015/1523 och/eller i artikel 5.2 och 5.4–5.11 i beslut 2015/1601.
- 170 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkterna 226 och 227 i sitt förslag till avgörande påverkas inte denna slutsats av den argumentation som vilar på en jämförelse mellan artikel 72 FEUF och artikel 4.2 FEU. Det finns nämligen inget som tyder på att det effektiva värnandet av de grundläggande statliga funktioner som avses i den sistnämnda bestämmelsen, såsom skyddet av nationell säkerhet, endast kunde säkerställas genom att underlåta att tillämpa besluten 2015/1523 och 2015/1601.
- 171 Tvärtom gav den mekanism som föreskrevs i artikel 5.4 och 5.7 i respektive beslut, inbegripet det sätt på vilket den kom att konkret tillämpas under beslutens tillämpningsperioder, omplaceringsmedlemsstaterna verkliga möjligheter att – i samband med prövningen av den enskilda situationen för varje sökande av internationell skydd som föreslagits för omplacering – skydda sina intressen hänförliga till lag och ordning samt inre säkerhet, utan att undergräva dessa besluts syfte att säkerställa en effektiv och snabb omplacering av ett stort antal personer som har ett klart behov av internationellt skydd i syfte att lindra de avsevärda påfrestningar som det grekiska och det italienska asylsystemet var utsatta för.
- 172 Republiken Polens och Ungerns grunder avseende artikel 72 FEUF, jämförd med artikel 4.2 FEU, kan således inte godtas.

Republiken Tjeckiens grund avseende att den omplaceringsmekanism som föreskrivs i besluten 2015/1523 och 2015/1601 lider av systemfel och fungerar ineffektivt

Parternas argument

- 173 Republiken Tjeckien har hävdat att dess beslut att underlåta att tillämpa besluten 2015/1523 och 2015/1601 motiverades av den omständigheten att den omplaceringsmekanism som föreskrevs i dessa beslut i sin konkreta tillämpning till stor del visat sig lida av systemfel och fungerat ineffektivt. Anledningen till detta var bland annat den systematiska bristen på samarbete från grekiska och italienska myndigheters sida samt det faktum att det i Grekland eller Italien, vid den tidpunkt då omplaceringsåtagandena gjordes, inte fanns några sökande av internationellt skydd som kunde komma i fråga för omplacering. Detta visas av mekanismens begränsade framgångar mätt i antalet verkligt genomförda omplaceringar.
- 174 Med hänsyn till de hot mot den allmänna säkerheten som en omplacering av personer med potentiell koppling till religiös extremism skulle innebära, måste det säkerställas att varje omplaceringsmedlemsstat kan skydda sig i enlighet med artikel 4.2 FEU och mer konkret i enlighet med artikel 72 FEUF. Enligt Republiken Tjeckien återspeglas denna princip även i artikel 5.7 i beslut 2015/1523 respektive beslut 2015/1601. Republiken Tjeckien anser emellertid att den konkreta tillämpningen av omplaceringsmekanismen inte har säkerställt ett sådant skydd av den allmänna säkerheten bland annat på grund av otillräckliga uppgifter om berörda personer och det faktum att det varit omöjligt att genomföra säkerhetsintervjuer, trots att det är fråga om grundläggande förutsättningar för att kunna kontrollera att personerna i fråga inte utgör ett hot mot nationell säkerhet och allmän ordning i omplaceringsmedlemsstaten.
- 175 Av detta följer enligt Republiken Tjeckien att de åtaganden som gjordes enligt artikel 5.2 i respektive beslut endast var rent formella och de har inte förverkligat den omplaceringsmålsättning som eftersträvats med besluten.
- 176 Republiken Tjeckien har därför föredragit att inrikta sina ansträngningar på stödåtgärder som är mer effektiva än en omplaceringsåtgärd genom att, såväl på bilateral nivå som inom unionen, ge ekonomiskt, tekniskt eller personellt stöd till de mest drabbade tredjeländerna och till de medlemsstater som befinner sig i frontlinjen av den massiva tillströmningen av personer med ett klart behov av internationellt skydd.
- 177 Kommissionen har bestritt dessa argument.

Domstolens bedömning

- 178 Domstolen erinrar om att, såsom angetts i punkt 31 ovan, Republiken Tjeckien den 5 juni 2017 antog resolution nr 439, varigenom landet beslutade att tills vidare inte fullgöra de skyldigheter som medlemsstaten åtagit sig under mötet vid Europeiska rådet den 25 och den 26 juni 2015 och som sedan formaliserats vid mötet den 20 juli 2015 mellan representanterna för medlemsstaternas regeringar och som genomförts genom beslut 2015/1523. Vidare beslutade Republiken Tjeckien att tills vidare inte fullgöra de skyldigheter som följer av beslut 2015/1601 ”med anledning av att säkerhetsläget i unionen försämrats väsentligt och att omplaceringssystemet uppenbarligen fungerar illa”. Det är utrett att Republiken Tjeckien inte vid något senare tillfälle under respektive besluts tillämpningsperiod har upphävt detta uppskov.
- 179 Republiken Tjeckien har i förevarande fall grundat sitt försvar i fördragsförfarandet mot medlemsstaten på överväganden som avser att den konkreta tillämpningen av omplaceringsmekanismen enligt besluten 2015/1523 och 2015/1601, inbegripet den specifika mekanismen i artikel 5.4 och 5.7 som avser att göra det möjligt för medlemsstaterna att inom ramen för omplaceringsförfarandet skydda

nationell säkerhet eller allmän ordning på deras respektive territorier, visar på systemfel eller ineffektivitet. Dessa överväganden har åberopats som motivering till att inte genomföra de omplaceringsskyldigheter som åvilade medlemsstaten enligt artikel 5.2 och 5.4–5.11 i respektive beslut.

- 180 Det kan i detta avseende inte – utan att därigenom undergräva det solidaritetssyfte som ligger till grund för besluten 2015/1523 och 2015/1601 samt dessa rättsakters bindande verkan – godtas att en medlemsstat kan grunda sig på sin unilaterala bedömning av en påstått bristande effektivitet, eller till och med systemfel, hos den omplaceringsmekanism som inrättas genom beslut 2015/1523 och 2015/1601, särskilt med avseende på upprätthållandet av lag och ordning samt skyddet av den inre säkerheten, för att undandra sig de omplaceringsskyldigheter som åligger den enligt dessa rättsakter.
- 181 Domstolen erinrar även om att, vilket redan har påpekats i punkt 80 ovan, de bördor som de provisoriska åtgärderna enligt besluten 2015/1523 och 2015/1601 (som antagits med stöd av artikel 78.3 FEUF i syfte att hjälpa Republiken Grekland och Republiken Italien att bättre hantera en nödsituation med plötslig tillströmning av medborgare från tredjeländer på deras territorier) medför, i princip ska fördelas mellan samtliga övriga medlemsstater i enlighet med principen om solidaritet och rättvis ansvarsfördelning, vilken enligt artikel 80 FEUF styr unionens asylpolitik.
- 182 De praktiska svårigheter vid tillämpningen av besluten 2015/1523 och 2015/1601 som Republiken Tjeckien har hänvisat till framstår varken som bestämmande för den omplaceringsmekanism som föreskrivs i dessa beslut eller för den specifika mekanism som föreskrivs i artikel 5.4 och artikel 5.7 i respektive beslut, och dessa svårigheter ska, i förekommande fall, såsom det redan erinrats om i punkt 164 ovan, lösas i den anda av samarbete och ömsesidigt förtroende mellan myndigheterna i de medlemsstater från vilka omplaceringar sker och myndigheterna i omplaceringsmedlemsstaterna, vilken ska råda vid genomförandet av det omplaceringsförfarande som är föreskrivet i artikel 5 i respektive beslut.
- 183 Den påstådda ineffektiviteten eller det påstådda systemfelet hos omplaceringsmekanismen har inte hindrat andra medlemsstater från att, med jämna mellanrum och under hela tillämpningsperioden för beslut 2015/1523 respektive beslut 2015/1601, göra omplaceringsåtaganden och faktiskt omplacera personer som ansöker om internationellt skydd och att mot slutet av dessa perioder på ett än mer markant sätt öka takten på omplaceringarna före utgången av tillämpningsperioderna, som svar på kommissionens anmodan i sina månatliga rapporter om omplacering och vidarebosättning.
- 184 Vissa av de praktiska svårigheter som Republiken Tjeckien har pekat på hänger för övrigt samman med den omständigheten som konstaterats i punkterna 95 och 163 ovan att en omplacering av ett sådant stort antal personer som den som är föreskriven i besluten 2015/1523 och 2015/1601 är en komplicerad åtgärd som aldrig tidigare företagits och som därför kräver en viss tid för förberedelse och genomförande, bland annat vad gäller samordningen mellan medlemsstaternas myndigheter innan den får några konkreta resultat.
- 185 Det ska i detta avseende erinras om vad domstolen redan har uttalat i punkt 166 ovan. Under tillämpningsperioden av beslut 2015/1523 respektive beslut 2015/1601 gjordes det nämligen vissa justeringar av omplaceringsförfarandet i syfte att bland annat bemöta de praktiska problem som nämnts av Republiken Tjeckien. Dessa justeringar avser särskilt en rätt för omplaceringsmedlemsstaterna att genomföra ytterligare säkerhetskontroller i Grekland eller Italien före omplaceringen av personer som ansöker om internationellt skydd samt möjligheten sedan den 1 december 2016 att begära bistånd från Europol för att genomföra dessa ytterligare säkerhetskontroller i Italien.
- 186 Domstolen avslår slutligen Republiken Tjeckiens argument att den medlemsstaten föredrog att stödja Republiken Grekland och Republiken Italien, som är de medlemsstater som ligger i frontlinjen, samt vissa tredjeländer genom att tillhandahålla annat bistånd än omplaceringar.

187 Besluten 2015/1523 och 2015/1601 var från antagandet av dem och under deras tillämpningsperiod bindande för Republiken Tjeckien. Den medlemsstaten var därför skyldig att följa de omplaceringsskyldigheter som föreskrevs i dessa beslut, oberoende av tillhandahållandet av andra former av bistånd till Republiken Grekland och Republiken Italien och oberoende av huruvida sådant bistånd också syftade till att minska trycket på asylsystemen i dessa båda medlemsstater som befinner sig i frontlinjen. Det ska för övrigt noteras att visst bistånd var ålagt genom nämnda beslut eller genom andra rättsakter som antagits på unionsnivå. Sådant bistånd kan inte i något fall ersätta genomförandet av de skyldigheter som följer av besluten 2015/1523 och 2015/1601.

188 Av detta följer att Republiken Tjeckiens grund avseende ett påstått systemfel och bristande effektivitet hos omplaceringsmekanismen enligt besluten 2015/1523 och 2015/1601 inte kan godtas.

189 Mot bakgrund av det ovan anförda finner domstolen följande:

- Republiken Polen har sedan den 16 mars 2016 underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 5.2 i beslut 2015/1523 och enligt artikel 5.2 i beslut 2015/1601 samt, som en följd härav, sina efterföljande skyldigheter avseende omplacering enligt artikel 5.4–5.11 i respektive beslut, genom att inte regelbundet, och minst var tredje månad, ange det rimliga antal sökande av internationellt skydd som snabbt kan omplaceras på landets territorium,
- Ungern har sedan den 25 december 2015 underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 5.2 i beslut 2015/1601, samt, som en följd härav, sina efterföljande skyldigheter avseende omplacering enligt artikel 5.4–5.11 i nämnda beslut, genom att inte regelbundet, och minst var tredje månad, ange det rimliga antal sökande av internationellt skydd som snabbt kan omplaceras på landets territorium, och
- Republiken Tjeckien har sedan den 13 augusti 2016 underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 5.2 i beslut 2015/1523 och enligt artikel 5.2 i beslut 2015/1601, samt, som en följd härav, sina efterföljande skyldigheter avseende omplacering enligt artikel 5.4–5.11 i respektive beslut, genom att inte regelbundet, och minst var tredje månad, ange det rimliga antal sökande av internationellt skydd som snabbt kan omplaceras på landets territorium.

Rättegångskostnader

190 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 140.1 i rättegångsreglerna ska de medlemsstater som har intervenerat bära sina rättegångskostnader.

191 Kommissionen har i mål C-715/17 yrkat att Republiken Polen ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Republiken Polen har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas. Republiken Tjeckien och Ungern, som har intervenerat till stöd för Republiken Polen i det målet, ska bära sina rättegångskostnader.

192 Kommissionen har i mål C-718/17 yrkat att Ungern ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Ungern har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas. Republiken Tjeckien och Republiken Polen, som har intervenerat till stöd för Ungern i det målet, ska bära sina rättegångskostnader.

193 Kommissionen har i mål C-719/17 yrkat att Republiken Tjeckien ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Republiken Tjeckien har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas. Ungern och Republiken Polen, som har intervenerat till stöd för Republiken Tjeckien i det målet, ska bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

- 1) **Målen C-715/17, C-718/17 och C-719/17 förenas med avseende på domen.**
- 2) **Republiken Polen har sedan den 16 mars 2016 underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 5.2 i rådets beslut (EU) 2015/1523 av den 14 september 2015 om fastställande av provisoriska åtgärder på området internationellt skydd till förmån för Italien och Grekland och enligt artikel 5.2 i rådets beslut (EU) 2015/1601 av den 22 september 2015 om fastställande av provisoriska åtgärder på området internationellt skydd till förmån för Italien och Grekland samt, som en följd härav, sina efterföljande skyldigheter avseende omplacering enligt artikel 5.4–5.11 i respektive beslut, genom att inte regelbundet, och minst var tredje månad, ange det rimliga antal sökande av internationellt skydd som snabbt kan omplaceras på landets territorium.**
- 3) **Ungern har sedan den 25 december 2015 underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 5.2 i beslut 2015/1601, samt, som en följd härav, sina efterföljande skyldigheter avseende omplacering enligt artikel 5.4–5.11 i nämnda beslut, genom att inte regelbundet, och minst var tredje månad, ange det rimliga antal sökande av internationellt skydd som snabbt kan omplaceras på landets territorium.**
- 4) **Republiken Tjeckien har sedan den 13 augusti 2016 underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 5.2 i beslut 2015/1523 och enligt artikel 5.2 i beslut 2015/1601, samt, som en följd härav, sina efterföljande skyldigheter avseende omplacering enligt artikel 5.4–5.11 i respektive beslut, genom att inte regelbundet, och minst var tredje månad, ange det rimliga antal sökande av internationellt skydd som snabbt kan omplaceras på landets territorium.**
- 5) **Republiken Polen ska bära sina rättegångskostnader i målen C-715/17, C-718/17 och C-719/17 samt ersätta Europeiska kommissionens rättegångskostnader i mål C-715/17.**
- 6) **Ungern ska bära sina rättegångskostnader i målen C-715/17, C-718/17 och C-719/17 samt ersätta Europeiska kommissionens rättegångskostnader i mål C-718/17.**
- 7) **Republiken Tjeckien ska bära sina rättegångskostnader i målen C-715/17, C-718/17 och C-719/17 samt ersätta Europeiska kommissionens rättegångskostnader i mål C-719/17.**

Underskrifter